

ప్రజాశక్తి

ఆదివారం అనుబంధం
ఏప్రిల్ 11, 2021

2 లో.. కథ
పేగుతెగని బంధం

3 లో.. హాస్య కథ
అంతరిక్షంలో అపవరాపు

6 లో.. చిన్న కథ
నవనసంతం

7 లో.. సెలబ్రిటీ
మంచిమార్గంలో వాడితే మంచిదే !

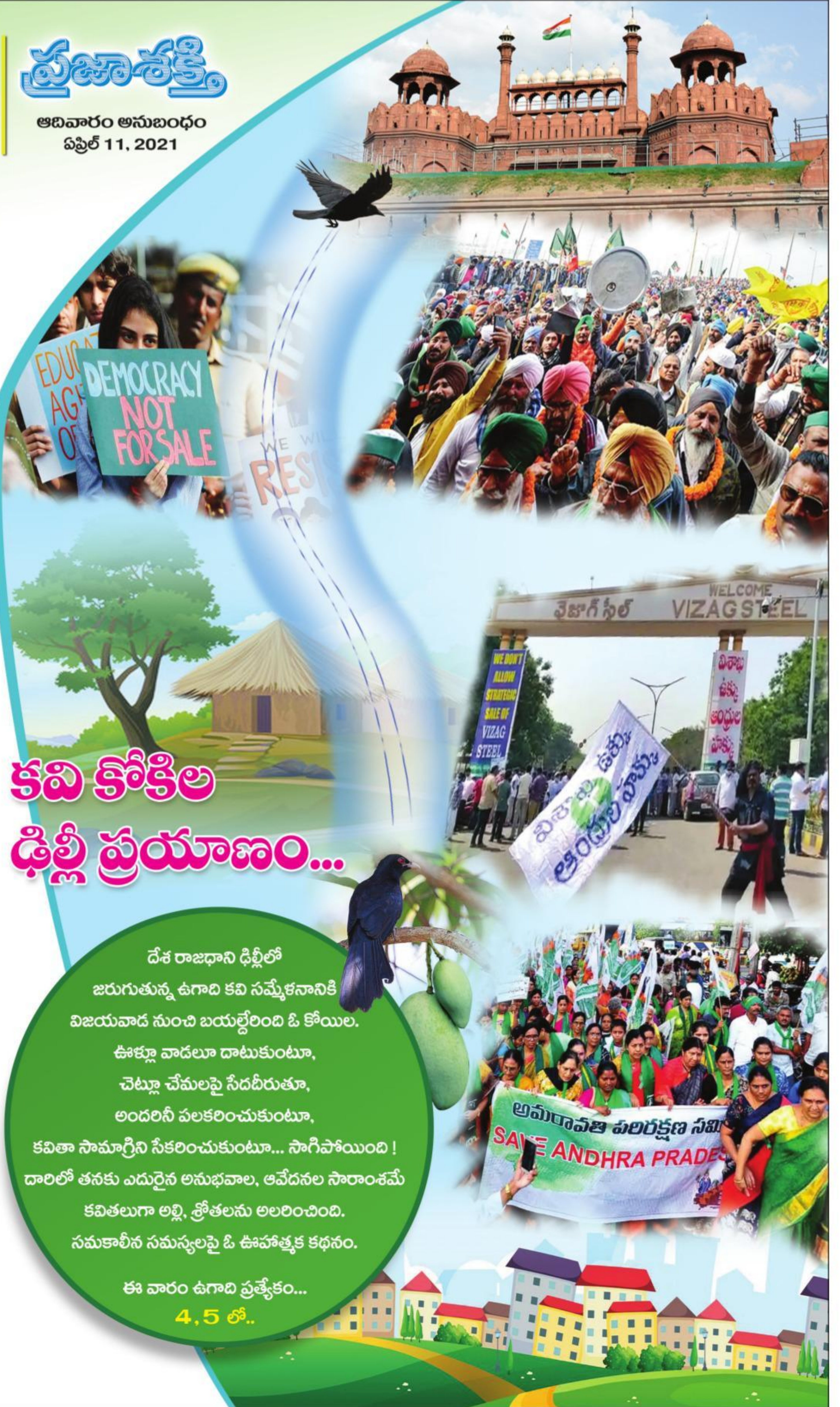

7 లో.. మినీ కథ
వేపచెట్టు నవ్వించి

కవి కోకిల ధిల్లీ ప్రయాణం...

దేశ రాజధాని ఢిల్లీలో
జరుగుతున్న ఉగాది కవి సమ్మేళనానికి
విజయవాడ నుంచి బయల్దేరింది ఓ కోయిల.
ఊళ్ళూ వాడలూ దాటుకుంటూ,
చెట్లూ చేమలపై సేదదీరుతూ,
అందరినీ పలకరించుకుంటూ,
కవితా సామగ్రిని సేకరించుకుంటూ... సాగిపోయింది !
దారిలో తనకు ఎదురైన అనుభవాల, ఆవేదనల సారాంశమే
కవితలుగా అల్లి, శ్రోతలను అలరించింది.
సమకాలీన సమస్యలపై ఓ ఊహాత్మక కథనం.

ఈ వారం ఉగాది ప్రత్యేకం...
4,5 లో..

‘నీకేమైనా పిచ్చా? మతుండే మాట్లాడుతున్నావా? అభిమానానికైనా అర్థముండాని. ఇప్పుడు నువ్వు పనిచేస్తే ఇన్నాళ్లు మీనాన్నపై ఊరివాళ్లు వేసిన నింద నిజం చేస్తావా? అది నీకు అర్థమవుతోందా?’ పెద్దయ్య మండిపడ్డాడు.

‘అమ్మకు తలకొరివి పెట్టడం కొడుకు బాధ్యత కాదా పెద్దయ్యా?’

‘ఎవర్రా నీకు అమ్మా? నిన్ను కడుపున మోసిందా, పేగు తెంచిందా, పాలు పట్టించా? తల్లిలేని వాడివని చేరదీసినంత మాత్రాన అమ్మయిపోతుందా? మనమధ్య ఓ సామాజిక అంతరం ఉందన్న విషయం మర్చిపోతున్నావా?’

‘మానవత్వానికి మించిన సామాజిక ఏకత్వం ఏముంటుంది పెద్దయ్యా?’

‘ఈ మాట వినడానికి బాగానే ఉంటుందిరా! జనాన్ని ఎలా ఒప్పించగలం. అవునంటే నీతోపాటు నన్నూ తప్పుపడతారు. ఏం చెయ్యాలి?’ కోపంగా అన్నాడు పెద్దయ్య వెంకన్న.

‘నా తృప్తికోసం నేనిది కోరుతున్నాను. ఎవరి మెప్పుకోసమో, నీకు ఎదురుచెప్పాలనో కాదు. నీ ఎనభై ఏళ్ల వయసులో ఎన్నో క్లిష్ట సమయాల్లో పరిణతితో వ్యవహరించావు. ఇప్పుడి నీర్థయం నీకు పెద్దకష్టం కాదు’ అని వేడుకున్నాను.

కోపంతో విదిలించుకున్నాడు పెద్దయ్య. ‘కాసేపు ప్రశాంతంగా ఆలోచించు. తర్వాత మాట్లాడుదాం’ అంటూ విసురుగా ఫోన్ పెట్టేశా. పెద్దయ్య నేను ఆలోచనల్లోకి జారుకున్నాను.

‘ఏమయ్యిందండీ? ఎవరు?’ ఫోన్లో మాట్లాడుతున్న నా ముఖంలో మార్పులు గమనించి, ప్రశ్నించింది నా భార్య వర్ధనం. ‘గౌరమ్మ చనిపోయిందట!’ ఆవేదనతో చెప్పాను.

‘అయ్యో.. ఈ మధ్యన కోలుకుందన్నారూగా. ఇంతలోనే ఏమయ్యింది?’

‘నిన్న అర్ధరాత్రి సుస్తీ చేసిందట. వెంటనే ఆస్పత్రికి తీసుకువెళ్లినా ప్రయాణం లేకపోయింది. సరేలే నేను సూరితో మాట్లాడి, ఏర్పాట్లు చూడమని చెబుతాను. నువ్వు ప్రయాణ ఏర్పాట్లు చూడు’ అంటూ భార్యతో చెప్తూ ఫోన్ పట్టుకుని బయటకు వచ్చేశాను.

సెలవు, విమాన టిక్కెట్లు ఏర్పాటు చేసుకుని, సూరికి ఫోన్ చేశాను. ‘అన్నయ్యా, చెప్పు!’ అటు నుంచి సూరి. ‘నేను వచ్చే వరకూ శవం ఉంచండి. సాయంత్రం అంతిమ సంస్కారానికి అవసరమైన ఏర్పాట్లు చెయ్యి. గౌరమ్మ మేనల్లుడు ఉన్నాడు కదా! అవసరమైన డబ్బులు శెట్టి దగ్గర తీసుకో. మధ్యాహ్నంకల్లా నేను అక్కడ ఉంటాను. అనుకోని కారణాల వల్ల రాలేకపోతే మరునాడు కార్యక్రమం జరిగేలా చూడు. శవాన్ని ఉంచమన్నానని పెద్దయ్యకు నా మాటగా చెప్పు’ సూరికి అన్ని విషయాలూ వివరంగా చెప్పి, ఫోన్ పెట్టేశాను.

ఇంతలో ట్రావెల్ ఏజెంట్ ఫోన్ చేసి, పదకొండు గంటలకు ఫ్లైట్ అని చెప్పాడు. ఎలా చూసుకున్నా మూడు, నాలుగు గంటల మధ్య ఊరుకి చేరిపోతానని అనుకున్నాను.

మొదటి నుంచి గౌరమ్మ విషయంలో నేను ఎక్కువ చేస్తున్నానన్నది మా ఊరివాళ్ల అభిప్రాయం. నేను వచ్చే వరకూ శవాన్ని ఉంచమన్నానని తెలిసి, కచ్చితంగా ఆడిపోసుకుంటారు. వారి దృష్టిలో ఆవిడ ఓ పనిమనిషి. నా దృష్టిలో అమ్మ.

గౌరమ్మ విషయంలో నన్ను అర్థం చేసుకున్నది నా భార్య మాత్రమే. ఎందుకూ అంటే.. తనకీ కారణం తెలియదు. ఓ పనిమనిషి, అదీ సామాజిక అంతరం ఉన్న మనిషికి అంత ప్రాధాన్యం ఇస్తున్నానంటే ఏదో బలమైన కారణం ఉందన్నది ఆమె నమ్మకం.

గౌరమ్మ వయసు ఎనభై ఏళ్లు పైనే ఉంటాయి. మా తాతతండ్రుల నుంచి ఆ కుటుంబం సేవలు మాకే పరిమితం. యాభై ఎకరాల భూస్వామి తాతయ్య. మగవారు కంబారులు, ఆడవాళ్లు పాలికత్తెలు. ఇదో వెట్టిచాకిరీ, కానీ అప్పట్లో అలా బుగతోరు (యజమాని) ఉన్న వాళ్లకు ఊరిలో గుర్తింపు ఉండేది. పనివాళ్లకు అదో రక్షణ. యజమాని కుటుంబంలో వారూ భాగం. వారి మంచిచెడ్డలు బాధ్యత బుగతోరిదే.

నా మూడేళ్ల వయసులోనే అమ్మ చనిపోయింది.

అసలు అమ్మ రూపం ఎలా వుంటుందో కూడా నాకు తెలియదు. అమ్మంటే నాకు గౌరమ్మ ముఖమే గుర్తుకు వస్తుంది.

ఏడాది తిరిగేలోపే నాన్న మళ్లీ పెళ్లి చేసుకున్నారు. అమ్మ చనిపోయాక నేను ఒంటరి అయ్యాను. నాన్న నేనున్నాననే మర్చిపోయారు. పిన్ని నన్నెప్పుడూ బిడ్డగా చూడలేదు.

పైగా ఆమె రాక్షసత్వానికి నా చిన్ని గుండె విలవిల్లాడిన సందర్భాలు ఎన్నో.

ఓ రోజు ఉదయాన్నే నాన్న, నానమ్మా, తాతయ్య పొలానికి వెళ్లిపోయారు. పిన్ని ఎప్పుడూ పొలానికి వెళ్లడం నాకు తెలియదు. ఆకలితో ఏడుస్తున్నాను.

నా పట్ల జాలి కూడా చూపని పిన్ని చెంపపై రెండుసార్లు కొట్టింది. అయినా నేను ఏడుపు ఆపకపోయేసరికి విసిగిపోయింది.

నా కాళ్లు, చేతులు కట్టేసి వంటపాక, పెంకుటింటికి మధ్యలో ఉన్న వరండాపై పడేసింది. ఆ తర్వాత పెరటి తలుపు వేసుకుని ఏటి(నది)కి స్నానానికి వెళ్లిపోయింది. పంజరంలో చిక్కుకున్న చిలకలా నేను ఏడుస్తున్నాను.

భయంతో స్పృహతప్పి పడిపోయాను. భయం వల్ల నంబర్ టూ కూడా అక్కడే వెళ్లేశాను. స్పృహతప్పి పడిపోయాక దానిమీద దొర్లేశాను. దీంతో ఆ ప్రాంతం అంతా పాడైపోయి, అసహ్యంగా తయారయ్యింది.

స్నానం చేసి వచ్చిన పిన్ని నన్నుచూసి జాలిపడలేదు. నా ఒంటికి అంటుకున్న అశుద్ధం కంటే వరండా పాడు చేశానన్న కోపమే ఆమెలో కనిపించింది. కర్ర తీసుకుని, ఇష్టానుసారం కొట్టింది. ఆ తర్వాత పెరటి తలుపు తీసింది. కనీసం నన్ను ముట్టుకోకుండా కర్రతోనే బయటకు నెట్టేసింది.

ఓ గంట తర్వాత పెరట్లోకి వచ్చిన గౌరమ్మ నన్ను చూసి, కన్నీరు పెట్టుకుంది. స్నానం చేయించింది. తాతయ్య, నానమ్మ వచ్చాక ఉతికిన బట్టలు తీసుకుని, వేసింది.

నన్ను కొట్టినందుకు నానమ్మా, తాతయ్య తిడితే ‘ఇల్లు పాడుచేస్తే కొట్టుకుండా ఉండాలా?’ అంటూ పిన్ని సమర్థించుకుంది.

నాలుగేళ్ల వయసులో జరిగిన ఈ ఘటన నా కళ్ల ముందు ఇప్పటికీ కదలాడుతుంది.

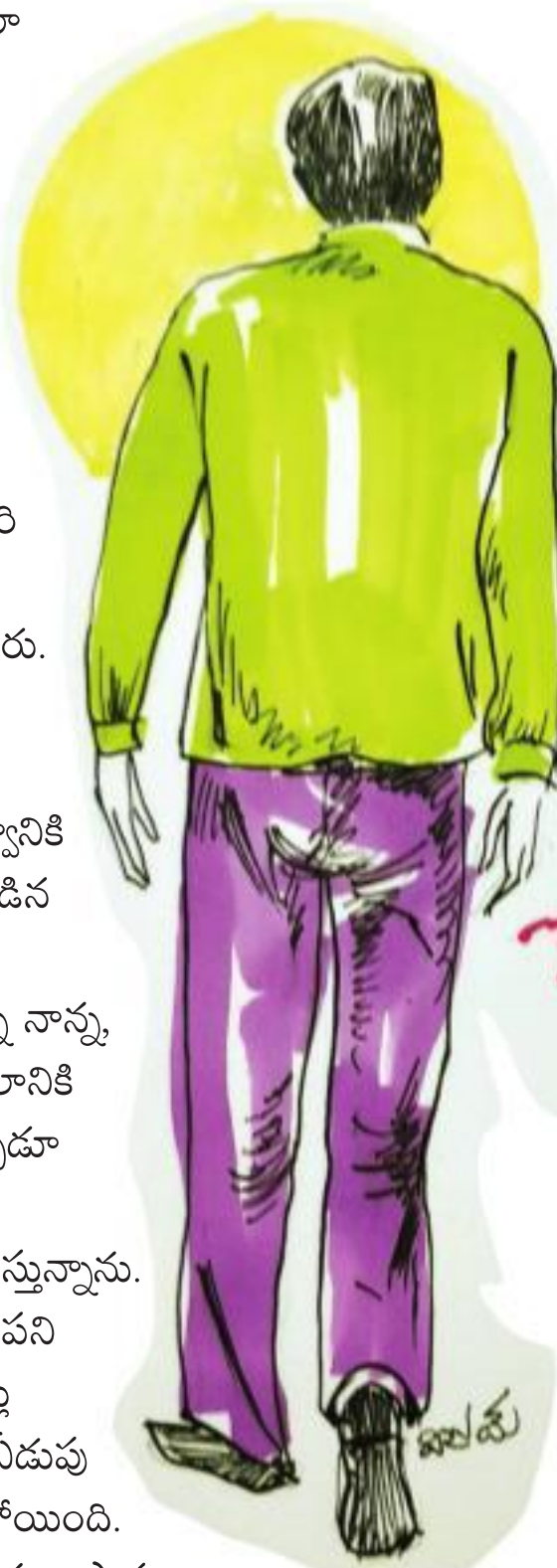
ఆరేళ్ల వయసులో మరో మర్చిపోలేని అనుభవం. మధ్యాహ్నం ఆకలితో ఏడుస్తున్నాను. ఇంట్లో పిన్ని తప్ప ఎవరూ లేరు. వంట చేస్తున్న పిన్ని నన్ను చూసి విసుక్కుంటోంది. నా ఏడుపుకు కారణం ఆమె అర్థం చేసుకోలేదు. కనీసం పట్టించుకోలేదు. నా ఏడుపు ఆమెకు వినోదం. నా ఆవేదన ఆమెకు సంతోషం. అది నా దురదృష్టం.

కాసేపటికి ఏదో పనిమీద పెరట్లోకి వెళ్లింది. ఏడుస్తున్న నేను వంటపాకలోకి వెళ్లాను. వండి వార్చిన అన్నం చూడగానే నా కళ్లు మెరిశాయి. కుండలో చెయ్యిపెట్టి ఇంతముద్దు నోట్లో పెట్టుకున్నాను. అలా మూడునాలుగు సార్లు చేశాను. కొంత అన్నం కింద కూడా పడింది. ఈలోగా పెరట్లోకి వెళ్లిన పిన్ని వచ్చింది. నన్ను చూసి కోపంతో ఊగిపోయింది. ఇష్టానుసారం కొట్టింది. అయినా ఆమె కోపం తీరలేదు.

‘ఇందులో చెయ్యిపెట్టలేకపోయావా, ఆకలి ఇంకా తీరేది’ అంటూ కట్టల పొయ్యిపై మరుగుతున్న చారులో నా చెయ్యి ముంచింది.

వేడికి కాలిపోయిన నా చేతని చూస్తూ దిక్కులు పిక్కుటిల్లలా ఏడ్చాను. ‘అమ్మా..అమ్మా..!’ అంటూ బాధతో విలవిల్లాడాను. పిన్ని తప్ప నా ఏడుపు వినేవారెవరూ లేరు అక్కడ. బాధతో విలవిల్లాడిపోతున్న నన్ను చూసి ఆమె జాలిపడలేదు. పైగా పొలం నుంచి వచ్చిన నానమ్మ, తాతయ్యలకు ఓ అందమైన అబద్ధం చెప్పి, తన తప్పును కప్పిపుచ్చుకుంది.

గౌరమ్మ తోటలోకి వెళ్లి, ఏవో ఆకులు తెచ్చి చేతికి

పసరు పూసింది. నెలరోజులపాటు ఆ చేతితో ఏ పనీ చేయలేకపోయాను. తిండి కూడా గౌరమ్మే పెట్టేది. ఆ సందర్భంలో ఆమె కంటనీరు నేను గమనించేవాడిని. అమ్మే గుర్తుకు వచ్చేది. ఆ ఘటన తర్వాత నానమ్మ నన్నెప్పుడూ ఇంట్లో ఒంటరిగా వదలేదు.

అయినా పిన్ని వికృత చేష్టలకు బలైన సందర్భాలు ఎన్నో. ఏడ్చి ఏడ్చి నా చిన్నిగుండె అలసిపోయేది. రాత్రయితే నానమ్మే ఓదార్పు. పగలు గౌరమ్మే నాకు దిక్కు.

గౌరమ్మకు పద్యాలగేళ్లకే పెళ్లయ్యిందట. ఓ కూతురు పుట్టాక ఆమె భర్త వదిలేసి, ఎటో వెళ్లిపోయాడు. అప్పటి నుంచి గౌరమ్మకు మా ఇల్లే సర్వస్వం. తన కూతురితోపాటు నన్నూ కొడుకులా చూసుకునేది.

తెల్లవారు జామున పశువుల పాక ఊడ్చడంతో ఆమె దినచర్య ప్రారంభమయ్యేది.

రాత్రి ఏ మలిజాముకో ముగిసేది. స్నానం చేయించడం నుంచి నా ఆలనాపాలనా అంతా గౌరమ్మే చూసేది. నానమ్మ, తాతయ్యల నోట్లో నాలుకలా ఉండేది. గౌరమ్మంటే అమ్మకు ప్రాణమట. నానమ్మే చెప్పింది. ఊరివాళ్లు కూడా గౌరమ్మను ఎంతో అభిమానించేవారు.

‘కష్టపడి పనిచేస్తుంది. మాయామర్మం లేని మనిషి’ అని పదేపదే అనడం వినేవాడిని. ఆ మాటలు విన్నప్పుడు నా మనసు ఎంతో సంతోషించేది.

అమ్మ ఎంతలా గౌరమ్మను అభిమానించేదో, పిన్ని అంత దూరం పెట్టేది. ఆమెను ఇంట్లోకి కూడా రానిచ్చేది కాదు. నాన్నతో మాట్లాడితే మండిపడిపోయేది. అలా పిన్ని ఎందుకు చేస్తుందో నాకు అర్థమయ్యేది కాదు.

నాకు పదేళ్ల వయసు వచ్చేసరికి నానమ్మ, తాతయ్య చనిపోయారు. నేను ఒంటరివాడినయ్యాను. దీంతో అన్నింటికీ నాకు గౌరమ్మే దిక్కుయ్యింది. ఉదయం దినచర్యల నుంచి రాత్రి భోజనం అయ్యే వరకూ ఆమెదే బాధ్యత. ఆ అభిమానంతోనే ఓసారి దేనిగురించో అడిగితే ‘గౌరీ అమ్మకు ఇచ్చాను’ అని పిన్నితో అన్నా. నా చెంప చెళ్లుమంది.

మరోసారి ‘అమ్మా’ అన్నాంటే తోలుతీస్తా అంది. ఎప్పుడూ నన్ను పట్టించుకోని పిన్నికి నేను ఆ మాటంటే అంత కోపం ఎందుకు వచ్చిందో అర్థంకాలేదు. అప్పుడే వచ్చిన నాన్నకు కూడా నాలుగు చాడీలు చెప్పడంతో ఆయనా నన్ను మరో రెండు దెబ్బలేశారు.

ఏడుస్తూ పెరట్లోకి వెళ్లిన నన్ను గౌరమ్మ ఒడిలో కూర్చోబెట్టుకుని, మురిపెంగా విషయం అడిగింది. ‘మీరు పెద్దోళ్లు బాబు. నేను పాలికత్తెను. నన్ను అమ్మా అనకూడదు. కావాలంటే ‘ఏయ్ గౌరీ’ అని అథారిటీగా పిలవమంది. కానీ నా మనసు అందుకు అంగీకరించేది కాదు.

‘ఓ బిడ్డకు తల్లిచేసే సవర్యాలన్నీ ఆమెతో చేయించుకునేవారు. అప్పుడు లేని నామోషీ ఆమెను ‘అమ్మా’ అని పిలిస్తే ఎందుకు వచ్చింది? అర్థం చేసుకునే వయసు నాది కాదు.

నేను పెద్దవాడినయ్యాను. ఊర్లో చదువు పూర్తయ్యింది. మా ఊరికి పాతిక కిలోమీటర్ల దూరంలోని కాలేజీలో నాన్న చేర్పించారు. అక్కడి హాస్టల్లో నా మకాం. అలా మొదటిసారి గౌరమ్మతో నాకు దూరం మొదలయ్యింది.

సెలవులకు ఊరెళ్లినప్పుడు మాత్రమే గౌరమ్మను చూడగలిగేవాడిని.

పిన్నికి ఇద్దరు కూతుర్లు. నా కంటే పదేళ్లు చిన్న. కానీ నాతో సన్నిహితంగా ఉండేవారు కాదు. ‘అన్నయ్యా’ అని ఆప్యాయంగా పిలిచేవారు కాదు. సెలవులకు ఇంటికి వస్తే శత్రువును చూసినట్లు చూసేవారు. ఊర్లో ఉన్నప్పుడు గౌరమ్మ కూతురితోనే ఆడుకునేవాడిని. ఓసారి పెరట్లో ఆడుకుంటూ ఉంటే గౌరమ్మ కూతురు నన్ను ‘అన్నయ్యా’ అని పిలిచింది. ఆ మాట విన్న పిన్ని అంతెత్తున లేచింది.

‘ఏవడే నీకు అన్నయ్యా? మరోసారి అలా పిలిచావంటే చర్మం వలిచేస్తాను. ‘బాబూ!’ అని పిలువ్!’ అని హళాంకరించింది.

‘వీడు ఇంట్లో ఉన్నప్పుడు దీన్నెప్పుడూ ఈ ఇంటివైపు తేకు. తెచ్చావంటే నీ వీపు విమానం మోత మోగుద్ది’ అని గౌరమ్మను కూడా పిన్ని హెచ్చరించింది.

ఇంట్లో పిన్ని పెత్తనం పెరిగాక నాన్న నోరు మూతపడిపోయింది. ఆయన వ్యాపకాలు ఆయనవి. వయసు పెరుగుతున్న కొద్దీ నేను మరింత ఒంటరివాడినయ్యాను. చిన్నప్పుడు గౌరమ్మ కూతురితోనైనా ఆడుకునేవాడిని. ఇప్పుడు ఆ అవకాశం కూడా లేదు.

గౌరమ్మతో కూడా దూరం పెరుగుతూ వచ్చింది. ఆమె

అభిమానం మాత్రం అలాగే ఉండేది.

సెలవులకు నేను ఇంటికి వస్తే తన కొడుకే వచ్చినంత ఆనందించేది. చదువు పూర్తయ్యాక బ్యాంకు ప్రొబేషనరీ ఆఫీసర్గా ఎంపికయ్యాను. దూరప్రాంతంలో కొలువు. ఊరుదాటి వెళ్లిపోవడంతో గౌరమ్మకు మరింత దూరమయ్యాను.

బంధాలు, అనుబంధాలు ఎలా వున్నా కాలచక్రం ఆగనిది. గౌరమ్మ తన కూతురికి పెళ్లిచేసి, అల్లుడిని ఇల్లరికం తెచ్చుకుంది. పెళ్లి ఖర్చంతా నేనే సమకూర్చాను. పిన్నికి భయపడి వద్దంది.

“రుణం తీర్చుకోనీ అమ్మా!” అంటూ బతిమిలాడితే తీసుకుంది.

గౌరమ్మ మంచిచెడ్డలు చూడాల్సిన బాధ్యత ఎప్పటికీ నాపై ఉందనుకున్నాను. అందుకే నా చెల్లెళ్లతోపాటు గౌరమ్మ కుమార్తెనూ ఓ చెల్లిగా భావించేవాడిని. ప్రతి సందర్భంలోనూ చొరవ తీసుకుని, సాయం చేసేవాడిని.

వారి అవసరాలు చిన్నచిన్నవే. నా ఆస్తి, ఆదాయంతో పోల్చుకుంటే అవేమీ నాకు పెద్ద భారం కాదు.

“రుణానుబంధం” అని మాత్రం అనుకునేవాడిని.

కానీ పిన్నికే మంటగా ఉండేది. నాన్నకు చాడీలు చెప్పేది. ఏ విషయంలోనూ పిన్నికి ఎదురుచెప్పలేని నాన్న నేను ఉద్యోగస్తుడిని అయ్యాక నన్ను కూడా అడిగే దైర్యం చేయలేకపోయేవారు. అది ఆయన బలహీనత. అమ్మ బతికి ఉండగా పులిలా బతికారు. పిన్ని వచ్చాక పిల్లిలా మారిపోయారు. ఆస్తి ఆయనదే కానీ పెద్దరికం, పెత్తనం అంతా పిన్నిదే.

ఉద్యోగం వచ్చిన మూడేళ్లకే నాన్న పెళ్లి చేసేశారు. మా ఊరికి దగ్గరలో మాకు తెలిసిన వారి అమ్మాయే వర్ధనం. నేను ఇద్దరి బిడ్డల తండ్రినయ్యాను. వార్ధక్యంతో గౌరమ్మ ఇంటికి పరిమితమయ్యింది. ఆ స్థానాన్ని గౌరమ్మ కూతురు, అల్లుడు భర్తీ చేశారు. కానీ పిన్నిని ఎక్కువ రోజులు భరించలేకపోయారు. ఆమె వేధింపులు తట్టుకోలేక పనికి రారాం చెప్పేసి పట్నం వెళ్లిపోయారు.

‘వెళ్లేముందు గౌరమ్మను తీసుకువెళ్లే ప్రయత్నం చేశారట. బుగతోరిని వదిలి రానందట!’ చేసేదిలేక వాళ్లు వెళ్లిపోయారు. వాళ్లు తిరిగి రాలేదు. ప్రమాదంలో కన్నుమూశారు. కూతురు, అల్లుడు మృతితో గౌరమ్మ జీవచ్ఛవం అయిపోయింది. ఆమెకు లోకమే చీకటయ్యింది.

చాలా రోజులు ఆ షాక్ నుంచి తేరుకోలేకపోయింది. రెండేళ్ల వ్యవధిలో నాన్నా, పిన్ని ఇద్దరూ కన్నుమూశారు. చెల్లెళ్లు ఆస్తి తగాదా పెట్టారు. అమ్మకు, పిన్నికి చెరో సగం వాటా చెప్పారు పెద్ద మనుషులు. నా ఆస్తి బాధ్యతలు మామగారికి అప్పగించేశాను.

ఇక నాకు మిగిలిన ఏకైక బాధ్యత గౌరమ్మ. వార్ధక్యంలో ఆమెకు నా సాయం తప్పనిసరి. అందుకే ఎక్కడో ఉన్న ఆమె మేనల్లుడి కుటుంబాన్ని తెచ్చి ఆమెకు తోడుగా పెట్టాను. వారికి ఓ రెండెకరాలు భూమి ఇచ్చాను. నా పొలంలో పనిచేసుకుంటూ, ఆ రెండెకరాలు సాగు చేసుకుంటూ గౌరమ్మను జాగ్రత్తగా చూసుకోమన్నాను. వారు నియమం తప్పలేదు. నెలనెలా కొంత డబ్బు పంపేవాడిని. ఓ తల్లిపట్ల బిడ్డ చూపించే మమకారం, బాధ్యత నాది.

నా ఆత్మగతం తెలియని ఊరి జనం మాత్రం తండ్రి బాధ్యత కొడుకు నెరవేరుస్తున్నాడంటూ గునగునలాడుకునేవారు. మా నాన్నకు, గౌరమ్మకు సంబంధం ఉందని వెకిలిగా మాట్లాడేవారు. గౌరమ్మ కూతురు నాన్నకు పుట్టిందే అని ఎద్దేవా చేసేవారు. నాన్న గురించి నాకు తెలుసు. ఆయన నన్ను పట్టించుకోకపోతే పోవచ్చు. కానీ గుణం లేని మనిషి కాదు. పైగా పెద్దరికం చట్రంలో బతికినవాడు. అందుకే ఊరి జనం మాటలు పట్టించుకునేవాడిని కాదు.

గౌరమ్మ విషయంలో నా చర్యలు అతిగా భావించినవారున్నారు. వారి దృష్టిలో గౌరమ్మ ఓ పనిమనిషి మాత్రమే. కానీ నా దృష్టిలో అమ్మ. నాపట్ల గౌరమ్మ కురిపించిన ప్రేమాభిమానాలు వారికి ఎలా అర్థమవుతాయి? అది వారి తప్పుకాదు. వారి స్థానంలో నేనున్నా అలాగే ఆలోచించేవాడినేవా.

విశాఖలో విమానం ల్యాండ్ అయ్యేసరికి మధ్యాహ్నం ఒంటిగంట అయ్యింది. అనుకున్న సమయానికే చేరుకోవడంతో నా మనసు తేలికపడింది. ఫార్మాటిటీస్ పూర్తయ్యాక ట్యాక్సీలో నాలుగు గంటలకల్లా ఊరికి చేరుకున్నాం. సూరి ఏర్పాట్లన్నీ పూర్తిచేసి

తరువాతి 6లో

బుద్ధవరపు కామేశ్వరరావు
98480 47322

2170వ సంవత్సరం, డిసెంబర్ 28..

అంతరిక్ష పరిశోధనలో అద్భుత విజయాలు

సాధించిన ఫలితంగా భూమికి చంద్రునికి మధ్య రాకపోకలు ప్రారంభమయ్యాయి. ఇప్పటికే చాలామంది చంద్రునిపై స్థిర నివాసం ఏర్పరుచుకున్నారు కూడా.

శ్రీహరికోట అంతరిక్ష కేంద్రం నుంచి రోజు విడిచి రోజూ ఒక షటిల్ రాకెట్ ఓ యాభై మంది ప్రయాణికులతో చంద్రయానం సాగిస్తోంది. తిరిగి మర్రూడు ఓ యాభై మందితో భూమి మీదకు వస్తోంది. ప్రయాణ సమయం పన్నెండు గంటలు, టికెట్ ధర కూడా ఎక్కువ లేకపోవడంతో చాలా మంది ఆసక్తి చూపిస్తున్నారు.

●●●

అంతరిక్ష కేంద్రం బయట తన పూర్వీకులు ఇచ్చిన కాఫీ హోటల్ ను పాత వద్దతిలోనే నిర్వహిస్తూ, జీవితంలో స్థిరపడిన తర్వాత పెళ్లి చేసుకోవాలని నిర్ణయించుకున్నాడు.. ఏకాకి అయిన అప్పారావు.

ఆ రోజు వచ్చిన కలెక్షన్లు జేబులో వేసుకొని, హోటల్ మూసేసి, పరిశోధనా కేంద్రంలో వాళ్లకి ఆఖరి రౌండ్ టీ ఇవ్వడానికి బయలుదేరాడు అప్పారావు.

●●●

‘ఏటండీ బాబూ? ఏటయిపోనాది? అంతా అడాపుడిగా ఉన్నారు?’ అడిగాడు అప్పారావు, అంతరిక్ష పరిశోధన ఆఫీసులో ఉన్న ఓ ఆఫీసర్ని, టీ అందిస్తూ.

‘ఏం లేదురా! ఈ రోజు రాకెట్ లో “పైకి పోవాల్సిన” ఒకాయన ఆఖరి నిమిషంలో రద్దు చేసుకున్నాడు. అందుకే బండి ఆగిపోయింది. మంది తక్కువైతే బరువు తేడా వచ్చి, బండికి ఇబ్బంది కదా? ఏం చేయాలో తెలియడం లేదు’ జుట్టు లేని బుర్రను బరుక్కుంటూ చెప్పాడు ఆఫీసర్.

‘సారూ! ఏటనుకోపోతే, నేను పైకిపోడానికి రెడీ. ఈ భూమీద నాకు ఇంక నూకలు సెల్లిపోనాయి. నేనా, ఒంటిమనిగాన్ని నా కాడ అయితే డబ్బులు లేవు. కానీ ఈ ఒంటెలు తాళాలు హామీగా పెట్టుకుని, నన్ను పంపే మార్గముంటే సెప్పండి, సామాను సదురుకుని వచ్చేతా!’ భూమీద నిలబడకుండా గంతులేస్తూ చెప్పాడు అప్పారావు. ‘అంత టైం లేదుగానోరే! ఆ తాళాలిక్కడెట్టి బండెక్కేయ్. మిగతావి నేను చూసుకుంటాను. బట్టలు గత్రా పైనే దొరుకుతాయి. ఒరే ఎవరక్కడ? ఆ డ్రైవర్ని రాకెట్ ని వేడెక్కించమనండి. ఈ అప్పారావుని తీసుకెళ్లి, బండిలో కుదేయండి’ అని ఆజ్ఞను జారీ చేసి, ఇంక ఆ రోజుకి దుకాణం కట్టేశాడు బోడి బుర్రాయిన.

అదిగో, ఆ రోజు.. అలా ఆరంభమైంది.. అప్పారావు అంతరిక్షయానం.

●●●

మెట్టు ఎక్కి, రాకెట్ లో ప్రవేశించబోతూ, ‘ఏండోయ్, గోపాలం గోరూ! ఈ రోజు డ్యూటీ మీదేనేటి?’ డ్రైవింగ్ సీట్లో ఉన్న వ్యక్తిని ప్రశ్నించాడు అప్పారావు.

‘నాదే కానీ, ఓరి నీ సిగడరగా! ఇలా బండిలోకి వచ్చి టీలు అమ్మకూడదురా! ముందు నువ్వు దిగిరే! ఓ పాసింజర్ రావాలి. ఆయన కోసం వెయిటింగిక్కడ’ మూడు శతాబ్దాల నాటి నీనీనటులు రావుగోపాలరావు గారిలా చెప్పాడు గోపాలం.

‘ఆ పాసింజర్ జాగాలోనే నేనాచ్చానండీ బాబూ! తలుపు తీయండి. లోపలికెళ్లి కూసుంటా! లోపలికెళ్తూ చెప్పాడు.

‘లోపల ఖాళీ లేదు కానీ, ఇదిగో ఇక్కడే కూర్చో. ఓ పది నిమిషాలు కళ్లు మూసుకోయ్. రాకెట్ ని పైకి లేపుతున్నాను’ అంటూ తన పక్క సీటు చూపించాడు గోపాలం.

ఈలోగా కింద నుంచి ఎవరో రాకెట్ మీద దడదడా కొడుతూ రైట్.. రైట్ పోనీ గురూ!’ అన్న పిలుపు వినబడడంతో, ఆనందంగా గతంలోకి వెళ్లాడు అప్పారావు.

●●●

కాలం ఎన్ని మార్పులు తెస్తుందో కదా? ఎప్పుడో ఆరేడు శతాబ్దాల క్రితమే ఎక్కడో ఉన్న తుని నుంచి, అక్కడ పనులు లేక ఈ నెల్లూరు

వచ్చి స్థిరపడ్డారు తన పూర్వీకులు.

ఆ తర్వాత శతాబ్దాల్లో తన ముత్తాతల ముత్తాతలు చాలా మంది, ఈ దేశంలో ఉపాధి లేక విదేశాలకు వెళ్లి, అక్కడ స్థిరపడ్డారు.

ఆ తర్వాత తరాలు వచ్చేటప్పటికి విదేశాల్లోనూ ఉపాధి లేక, ఉండడానికి జాగా లేక ఆ దేశాల వాళ్లు నిరాకరించడంతో, మళ్ళీ కొంతమంది స్వదేశంలోని స్వగ్రామం బాట పట్టి, పాత పద్ధతుల్లో జీవనం సాగిస్తున్నారు.

కొంతమంది మాత్రం, ‘విదేశాల’ వాళ్లు రానియకపోవడంతో ఇదిగో ఇలా ‘గ్రహాల’ మీదకి పోతున్నారు.

●●●

ఇలా గతంలో తేలియాడుతున్న అప్పారావుకి రాకెట్ ఏదో పెద్ద కుదుపుకు లోనవ్వడంతో ఉలిక్కిపడి కళ్లు తెరిచి, ‘జాయిగా పోనీయండి గోపాలం గోరూ!’

అంతరిక్షంలో అప్పారావు

కంగారేం

లేదు. బాగా పైకి వచ్చేసినట్టున్నాం. ఏనుగులు కూడా ఈగల్లా కనబడుతున్నాయి’ అన్నాడు ఆశ్చర్యంగా.

‘నిన్ను తగలెయ్యా! ఆవి ఈగలే. ఇంకా మనం బయలుదేరలేదు. బండికి స్టార్టింగ్ బ్రులులో చెప్పాడు గోపాలం.

‘పోదురూ, నన్ను ఏడిపించడానికి కాకపోతే మన రాకెట్ పైకి ఈగలు ఎలా వత్తాయండీ! అనుమానంగా అడిగాడు అప్పారావు.

‘ఇదిగో చూడు అప్పారావ్, చరిత్ర అడక్కు చెప్పింది విను. మన రాకెట్లో వేసే ఆయిలు సుగర్ ఫేక్టరీ నుంచి వస్తుంది, అది తెలుసా! మరి పంచదార మిల్లు అంటేనే ఈగలు..’

‘బాగానే వుంది కానీ, అవి మన బండి పైకి ఎలా వత్తాయండీ? ఇడ్లూరం కాపోతేనూ?’

‘ఊ....ముందు చెప్పేది విను. మధ్యలో అడ్డురాకు. ఆ ఈగలు ఆయిల్ టాంకర్లతో పాటు ఇక్కడకొచ్చేసి, తర్వాత ఈ బండి పైకి వచ్చేషాయన్నమాట. అర్థమయ్యిందా? సరేకానీ, బండి బయలుదేరుతోంది, ఆ బెల్టు పెట్టుకుని తగలడు’

‘అబ్బే మనకి బెల్టు అలవాటు లేదండీ. మనదంతా మొలతాడే!’

‘నిన్ను తగలెయ్యా! నేను చెప్పేది సీటు బెల్టు గురించి. పెట్టుకోలేదనుకో, నేను మూడో నెంబర్ బ్రేక్ కొడితే, అప్పుడంటా ఎగురుకుంటూ వెళ్లి, భూమీద పడతావ్. దప్పకంలోకి కూడా పనికిరావు!’ భయపెడుతూ చెప్పాడు గోపాలం.

కిక్కురుమనకుండా సీటు బెల్టు పెట్టుకుని, మళ్ళీ జ్ఞాపకాల లోకంలో విహరించసాగాడు అప్పారావు.

●●●

కాలంతో పాటు మనుషుల పేర్లు, మాట్లాడే తీరు భలే మారిపోతాయి కాబోలు. మా ముత్తముత్తాతల, ముత్తముత్తమ్మల పేర్లు విజ్ఞేష్, అవ్యయ్, అనుష్క, ప్రజ్ఞ..

ఇలా ఉండేవట! మరి అంత నోరు తిరగని పేర్లని ఆ రోజుల్లో ఎలా పిలుచుకునేవారో?

మా నాన్నల తరం దగ్గర నుంచి హాయిగా వీరాజు, అప్పారావు, అప్పలనర్సు, పైడితల్లిలాంటి పేర్లు పెట్టడం మొదలెట్టారు, హాయిగా పిలుచుకోవడానికి వీలుగా.

ఇక భాష సంగతి సరేసరి. మా తాత చెప్పేవాడు, వాళ్ల ముత్తాతలు ఆంగ్లం కలిసిన తెలుగు మాట్లాడేవారుట. ఇప్పుడు మేము హాయిగా అచ్చ తెలుగులో మాట్లాడుకుంటున్నాం.

సడన్ గా రాకెట్ ఆగిన శబ్దం రావడంతో ఉలిక్కిపడి కళ్లు తెరిచాడు అప్పారావు.

●●●

‘ఓరే! నిన్ను తగలెయ్యా! అలా కునికిపాట్లు పడకురా. నాకూ నిద్ర వచ్చేలా ఉంది. సరేకానీ కిందకి దిగి, ఆ టోల్ గేట్ వాళ్లు టికెట్ ఇస్తారు తీసుకురా!’ చెప్పాడు గోపాలం.

‘కిందకిదిగడం

ఏటండీ బాబూ! మళ్ళీ

భూమీద పడిపోతానేమో?’ భయపడుతూ

చెప్పాడు అప్పారావు.

‘చరిత్ర అడక్కు చెప్పింది చెయ్యి’ గోపాలం బెదిరింపుతో జాగ్రత్తగా కిందకు దిగి, టికెట్ తీసుకుని, పైకి వచ్చాడు అప్పారావు.

‘కాలు భూమీద లేకపోయినా అక్కడ నడిచినట్లే ఉందండీ గోపాలం గోరూ! ఔనూ ఇక్కడ టోల్ గేట్ బంటండీ బాబూ?’ అడిగాడు ఆశ్చర్యంగా.

‘ఒరే అప్పారావ్, నీకు దేహం తక్కువ, సందేహాలు ఎక్కువ. చెప్తా విను. ఇది పెట్టి ఓ పదేళ్లయ్యిందిరా అబ్బాయ్! ఈ టోల్ గేట్ పెట్టినాయన తన ఆస్తంతా రాజకీయాల్లో తగలేసుకుని, ఇంక భూమీద లాభం లేదనుకుని ఓ పైనే దే ఇలా రాకెట్లో చంద్రగ్రహం మీదికి బయలుదేరాడు.. అక్కడ పార్టీ పెట్టడానికి. అనుకోకుండా ఆ రాకెట్ కు ఏదో బ్రులుల్ వచ్చి ఇదిగో, ఇక్కడ ఆగింది. ఆ డ్రైవర్ కిందకు దిగి రిపేరు చేసేలోపు, మనవాడు తన చంద్రయానం యోచన మాని కిందకి దిగి, ఇక్కడే సెటిల్ చేసుకోయాడు. తరువాత తన పలుకుబడితో పైనా కిందా మేనేజ్ చేసి, ఇదిగో ఇలా టోల్ గేటు పెట్టేశాడు.. బ్రహ్మాండంగా సంపాదిస్తున్నాడు. ఈ టిక్కెట్ లేకపోతే మనని చంద్రుని మీద అడుగు పెట్టనివ్వలేయ్’ మొత్తం కథ వివరించాడు గోపాలం.

మళ్ళీ బండి పైకి బయలుదేరడంతో అప్పారావు ఆలోచనలు మళ్ళీ కింద భూమీదకు చేరాయి.

●●●

ఈ రోజుల్లో అందరికీ మాతృభాష మీద, మాతృదేశం మీద ప్రేమ ఎక్కువైంది. తనూ తన మాతృభూమిని విడిచి వెళ్లాలనుకోలేదు. కానీ అప్పు ఇచ్చిన ఇంద్రారెడ్డి గారి అనుచరుల వేధింపులు తట్టుకోలేక ఈ గ్రహంతర ప్రయాణం.

రెడ్డిగారి అప్పు ఎగ్గొట్టడానికి గతంలో చంద్రమండలం మీదకి పారిపోతూ నూకరాజు, సత్తిబాబు ‘ఒరే! ఎప్పుడో శతాబ్దాల క్రితమే మనోళ్లు బేంకులు కాడ అప్పులు తీసుకుని, విదేశాలు పారిపోగా లేనిది, మనం వేరే గ్రహాలకు పోవడంలో తప్పేంటి?’ అంటూ చెప్పిన మాటలతో ధైర్యం వచ్చి, అనుకోకుండా తన ఈ ప్రయాణానికి

సమాయత్తమయ్యాడు.

ఎక్కడి నుంచో చల్లటి

గాలి శరీరానికి తగలడంతో ఉలిక్కిపడి, కిటికీలోంచి కిందకు చూశాడు అప్పారావు.

●●●

కింద ఉన్న జల్మాబళ్ల వారు ‘చంద్రానగర్ రండి బాబూ! చంద్రానగర్! చంద్రాయణపుట్టు, చంద్రాయణపుట్టు!! మూన్ మూన్ పేట్ జానేవాలే ఇదర్ ఆయాయే!’ అరుస్తున్న అరుపులతో ఉలిక్కిపడిన అప్పారావు ‘ఏటండీ! గోపాలంగారో, మరిసిపోయి రివర్స్ గేర్ వేసి మళ్ళీ భూమీదకు తెచ్చేశారేటి కొంపదీసి’ అనుమానంగా అడిగాడు.

‘ఓరి నీ సందేహాలు దేవుడెట్టుకెళ్లా! మన శాస్త్రవేత్తలు ఎన్నో దశాబ్దాల క్రితమే ఇక్కడికి వచ్చి, భూవాతావరణం సృష్టించారా. ఔనోరే చెప్పడం మరిచాను. వాతావరణం కలుషితం కాకూడదని ఇక్కడ ఫోనులూ, వాహనాలూ నిషేధించారు. అన్నీ అశ్వాసాలూ, అంతరిక్షాలే. వారానికి ఓసారి ఇలాంటి సరంజామా వేసుకుని, కింద నుంచి ఓ కార్లో రాకెట్ వస్తుందిలే. సరే కానీ నేను రేపు తిరిగి వెళ్లి పోతున్నా! ఎవరికైనా ఏదైనా చెప్పమంటావేటి?’

అడిగాడు గోపాలం.

‘నేనిక్కడికి వచ్చినట్లు ఎవరికీ సెప్పకండి గోపాలంగారో, మీకు పుణ్యముంటుంది’ అంటూ చంద్ర మండలం మీద మొదటిసారి కాలు పెట్టాడు అప్పారావు.

●●●

ఎప్పుడో పూర్వీకులు రాసిన గ్రంథాల్లోని వాతావరణం తిరిగి ప్రత్యక్షం కావడంతో, బిత్తరపోయిన అప్పారావు అక్కడ రాసి ఉన్న బోర్డు చూసి తెలుసుకున్నాడు అది ‘చంద్రాలోడ్డిబాద్’ అని. అలా బిక్కుబిక్కుమంటూ చూస్తున్న అప్పారావు వద్దకు వచ్చిన ఓ వ్యక్తి,

‘మీరు ఉద్యోగం చేసి సంపాదించుకోవడానికి ఈ మండలానికి కొత్తగా వచ్చారు కదా?’ అడిగాడు చేతిలో ఓ చిన్న డ్రైలో ఏదో చూస్తూ.

‘ఔనండీ బాబూ! భలే కనిపెట్టేశారు. అయితే ఇక్కడా ఉద్యోగాలు ఇప్పించే ఏజెంట్లు ఉన్నారేంటి?’ అంటూ ఆనందపడిపోయాడు. వెతకపోయిన ఉద్యోగం కాలు వద్దకు వచ్చినందుకు.

‘ఇదంతా, ఏదో మీలాంటి వారి చలవేనయ్యా!’

నవ్వుతూ సమాధానం ఇచ్చాడు ఆ వ్యక్తి.

●●●

ఓ ఇరవై నిమిషాల తర్వాత, అప్పారావుని ఓ పాక హోటల్ వద్దకు తీసుకుని వచ్చిన ఆ వ్యక్తి, ‘ఏముండోయ్! ఈ వేళ బండిలో మీ క్యాండిడేట్ ఇంకోడు దిగాడు!’ అంటూ గట్టిగా అరిచాడు, డ్రైలోని లిఫ్ట్ లో టిక్కు పెట్టుకుంటూ.

లోపలి నుంచి వచ్చిన శతాబ్దాల క్రితం నాటి చలనచిత్ర నటులు జయప్రకాష్ రెడ్డి గారిలా ఉన్న వ్యక్తిని చూసి, బిక్కు చచ్చిపోయిన అప్పారావు, ‘ఇంద్రారెడ్డి గోరూ! మీరేటిక్కడ?’ అడిగాడు నిలువెల్లా నీరుగారిపోతూ.

‘హమ్మయ్య! నువ్వు వచ్చేసినావూ.. మీ బండపడ.. నా దగ్గర అప్పు తీసుకున్నవాళ్లు ఎవరూ కనబడరేటి చెప్తా? అని విచారిస్తేనూ. ఆ తరువాత తెలిసింది ఆశ్చర్యం భూపెపంచకంలో లేరనీ, ఇక్కడ కొచ్చేశారని.. ఊ...

ఏమిటా ఊగడం? సరిగ్గా నిలబడి చావూ.. మరి డబ్బులు తీసుకున్న వాళ్లంతా ఇక్కడుంటే, నేను కిందుండి చేసేదేటి? రాకెట్లు కడుక్కోవాల్సా? అందుకే.. నేను కూడా ఈడకొచ్చేసి ఇదిగో ఈ హోటల్ పెట్టానూ.. ఇదిగో, ఏజంటబ్బీ! మళ్ళీ రెండు రోజుల్లో ఇంకో బండి వస్తోంది, నీకిచ్చిన ఫోటోల లిస్టులో ఎవరైనా కనబడితే ఆజ్ఞని కూడా లాక్కొచ్చేయ్. ఇదిగో లోపలవరూ? ఓ సారి ఇలా తగలడి ఈ అప్పిగాడ్ని ఆ టీ కాచే చోట కూసోబెట్టండి!’ అని అరవడంతో.. లోపల ఎంగిలి పళ్లెలు కడుగుతున్న సత్తిబాబు, పప్పు రుబ్బుతున్న నూకరాజు ఒకేసారి బయటకు వచ్చారు. అప్పారావుని సగర్వంగా లోపలికి తీసుకెళ్లడానికి. ‘హమ్మ ఇంద్రారెడ్డి గోరూ! ఆరు నెలల నుంచీ భూమీద సరిగా కనబడకపోవడానికి కారణం ఇదా?! ఏవో పాత శాస్త్రాల్లో చెప్పినట్లు “రామేశ్వరం వెళ్లినా కానీ శశిశ్వరం తప్పలేదనట్లు తనకు ఈ “చంద్రాలోడ్డిబాద్ వచ్చినా ఈ ఇంద్రారెడ్డి బాధ తప్పలేదు” అనుకుంటూ, ఫేంటు పైకి మడిచి, టీ కాచే డ్యూటీలోకి దిగిపోయాడు అప్పారావు.

◆

అసలు మనిషికి ఏమైంది? ప్రకృతి పరవశిస్తున్నా- ఎందుకని ప్రతిస్పందించటం లేదు? సాగు చేసే రైత ఎందుకు చింతాక్రాంతుడై ఉన్నాడు? కాయకష్టపు కార్మికులు ఎందుకు ఆందోళన చెందుతున్నారు? యువతీ యువకుల్లో ఆ ఉత్సాహపు చెదవళ్లేవి? బయటికి వెళుతున్న ఆ అమ్మాయి కళ్ళల్లో ఆ బెరుకు బెరుకు మినుకున్నందుకు? చరీక్షలు దగ్గర పడుతున్న ఈ తరుణాన... విద్యార్థుల గుండెల్లో గుబులెందుకు?... ఇలా చాలా చాలా తర్కించాయి చెబుతూ చేమలూ. చాలా చాలా ఆలోచించాయి కోయిళ్ళూ నెమళ్ళూ. కారణం ఏమిటో తెలియటానికి ఎంతోసేపు పట్టలేదు వాటికి. ఢిల్లీ పాలకుల ఏలుబడి ఈ సమస్త ఆవేదనకూ, ఆందోళనకూ మూల కారణమని గ్రహించాయి. తాము సైతం ఏదోకటి చేయాలని అనుకున్నాయి. దేశమంతటా ఎవరెవరు ఏఏ ఇబ్బందుల్లో ఉన్నారో తెలుసుకొని.. వాటి గురించి ఢిల్లీ ఉగాది కవినమ్మేశ్వరంలో గట్టిగా వినిపించాలని తీర్మానం చేశాయి. ఆ బాధ్యతను ఓ చురుకైన కవి కోయిలకు అప్పగించాయి. అందరి సూచనలూ సలహాలూ జాగ్రత్తలా తీసుకొని... ఢిల్లీకి ప్రయాణమైంది కవి కోయిల.

●●●
విజయవాడలోని భవాని ద్వీపం నుంచి బయల్దేరిన కోయిలకు బీడు వాసిన అమరావతి భూములు కనిపించాయి. అనంపూర్ భవనాలు దర్శనమిచ్చాయి. అక్కడోక రైతు కవి తనలో తానే ఏదో ఆవేదన చెందడం వినిపించింది. కాసేపు అక్కడి మామిడిచెట్టు మీద వాలింది.

“**ఉగాదిల్లేవు మాకు ఉషస్సుల్లేవు**
అడుగుడుగులా అయిదుమయం
నిట్ట నిలువునా ఆశాభంగం
చేసిన బాసంబ్బి చల్లైచెదురు
చెప్పిన మాటలన్నీ గుండు సున్నాలు
ఇంకెక్కడు ఉగాది మాకు
ఇంకెప్పుడు ఉషస్సు మాకు ..”

అమరావతి రైతుల ఆవేదన అర్థమైంది కోయిలకు. తన మనోపత్రం మీద ఆ సంగతిని రాసుకొంది. దేశ ప్రధాని మోడీ అమరావతి నిర్మాణం గురించి చెప్పిన కబుర్లు గుర్తుచేసుకొంది. ప్రత్యేక హోదా ఇచ్చి, సవ్యాంప్రదేశ్‌లోని అన్నివిధాలా అభివృద్ధి చేస్తామని ఇచ్చిన హామీలను జ్ఞాపకం చేసుకొంది. ఆ తరువాత మోడీ, అతడి సహచర మంత్రులూ హోదా సంగతిని గోదావరిలో కలిపిన వైనాన్నీ మననం చేసుకొంది. అమరావతి నిర్మాణానికి చెంబుడు నీళ్ళూ, చారెడు మట్టి దారవోసిన దృశ్యాన్నీ జ్ఞప్తి చేసుకొంది. తున్నపు చట్టిన ఆ చెంబుకూ, పిచ్చి మొక్కలు మొలసిన ఆ శంకుస్థాపన స్థలాన్ని ఓ ఫోటో తీసి, భద్రంగా దాచుకొని, అక్కణ్ణుంచి బయల్దేరింది.

లంతా లాభాల యావేసోయి సుఖసంతోషాలు సున్నా భాయి..

ఆంది ఓ చిలకమ్మ “అవునవును..” అని పక్షులన్నీ తలలాపి, రెక్కలను టపటపలాడించాయి. తరువాత కవి కోయిలకు చక్కని అతిథ్యమిచ్చి, ప్రియంగా వీడ్కోలు పలికాయి.

కవి కోకిల ఢిల్లీ ప్రయాణం..

ఉక్కునగరం విశాఖపట్నంలోకి ప్రవేశిస్తుండగానే- కూర్చున్నపాఠం వద్ద కోలాహలం కనిపించింది. స్వీల్‌షాంసు పైలాన్ మీద వాలి, అక్కడి సంగతులు పరికించింది. అక్కడ స్వీల్‌షాంసును బదాబులకు అమ్మేసే ప్రయత్నానికి వ్యతిరేకంగా నిరాహార దీక్షలు జరుగుతున్నాయి. ఆవేదన, ఆలోచన, ఆవేశం కలగలిసి ప్రాంతాలు సాగుతున్నాయి. మధ్యలో ఓ ఉక్కు కవి ఇలా వినిపించాడు :

“**ఉక్కు ఫ్యాక్టరీ లంట్ కేవలం**
ఇనుప ముక్కల కర్మాగారం కాదు
ఇది తెలుగు వాళ్ల త్యాగఫలం
రక్తమాంసాలూ స్వేద సమద్రాలూ
ధారపోసిన అపూర్వ నిర్మాణం
విశాఖ ఉక్కు లక్షరాలా ప్రజల హక్కు
అమ్మటానికి అప్పుడం కాదు
కొనటానికి పిజ్జా పార్కిలా కాదు
ఉక్కుతో పట్టుకుంటే అల్పులారు తుక్కు తుక్కు
లేకుండా పోతారు చరిత్రలో ఏ దిక్కు మొక్కు”

చాలామంది వక్షలు విశాఖ స్వీలుషాంసు ఎలా వచ్చిందో, ఎన్నెన్ను ఉద్యమాం, త్యాగాల ఫలితంగా ఏర్పడిందో వివరించారు. శ్రద్ధగా వింది కోయిల. ఈలోగా షాంసు లోపల విశాలంగా విస్తరించి ఉన్న వనాల నుంచి వందలాది కోయిళ్ళూ, చిలుకలూ, పిచ్చుకలూ, పావురాలూ, కాకులూ, గోచరంకలూ కవి కోయిల దగ్గరకు వచ్చాయి. ఢిల్లీ ఉగాది కవి సమ్మేళనానికి వెళుతున్నందుకు కవి కోయిలను ఘనంగా ఆభివందించాయి. “ఈ అందమైన ఉక్కు ఫ్యాక్టరీ ప్రయుమేషవరమైతే - ఈ చెట్లూ చేమలూ ఉంటాయా? ఉన్న భూములను వాళ్ళు లాభాల కోసం ఆక్రమించుకుంటే- మా గతేం కాను?” అని తమ ఆవేదన గట్టిగా వినిపించాయి.

“**మనిషివైనా మానువైనా**
మనలాంటి పక్షులవైనా
ప్రభుత్వ రంగం ఉంటేనే హాయి..
కార్మిక్లన్నీ వస్తే”

మోస్తరు పట్టణంలో ముందుకు సాగుతున్న ఓ అటోపై వాలింది. “ఎక్కడిదాకా, ఓ కోయిలమ్మా..” అనడిగాడు డ్రైవరు. “ఢిల్లీదాకా ఓ ఆటోబాబూ” అంది కోయిల. “ఎందుకోసమో, అంత దూరం?” అనడిగితే- విషమయంతా చెప్పింది. “అయితే, మా బాధ కూడా వింటావా? అక్కడ వినిపిస్తావా?” అన్నాడు. “తప్పకుండా వింటాను. తడబడకుండా వినిపిస్తాను.” అంది.

“**ఢిల్లీలు చదువుకున్న నిరుద్యోగిని నేను**
రెండు కోట్ల జాబులంటే
ఎంతో సంతోషించాను...
ఏళ్లైతే గడిచాయి; ఉల్లేగం ఉసు లేదు
ప్రశ్నిస్తూ నిలబడి, దేశభక్తి పాఠాలూ
ఉన్నాడం ఎక్కింది ఊపిన పాతాలూ”

ఉగాది దగ్గరకు వచ్చేసింది! స్వాగత సన్నాహాలు మొదలయ్యాయి. మామిడిచెట్టు గుత్తులుగుత్తులుగా కాయలను వేలాడబీశాయి. వేపచెట్టు పాలపుంత సముదాయాల్లా తెల్లని పూతతో నిగనిగలాడుతున్నాయి. చింతచెట్టు పుల్లని కంకణాలతో నోరూరిస్తున్నాయి. మామిడి చివుళ్ళు మేసిన కోయిళ్ళు బృందగానాన్ని మొదలుపెట్టాయి! ఒకటికి ఒకటి తోరై పల్లవిస్తేనే కదా వర్షదినం! స్పందనా ప్రతిస్పందనల సమ్మేళనమే కదా సంతోషాల ప్రవాహం! ప్రకృతి ఇంతగా పరవశిస్తున్నా.. ఎందుకనో వాతావరణంలో ఉత్సాహం నందడి లేదు. ఉత్తేజపు ఉరవడి కనపడడం లేదు. ఎందుకంటే- ఆ సాయుగాన్ని స్వీకరించే మనిషి సంతోషంగా లేడు. ఆ నందడిని సమన్వయం చేసి, ఆ సంతోషాన్ని వెయ్యంతలు చేసి మనిషి ఆనందంగా లేడు. చెట్లు ఆ సంగతిని గమనించాయి. కోయిళ్ళూ గ్రహించి, కూయడం ఆపేశాయి. వాటిలో లవ్ చర్చించుకోవటం మొదలెట్టాయి.

మతం పేర విద్వేషం, మనుషులపై ఉల్లేపం ఇంకెలా మా గతి? ఇదేలా దేశ ప్రగతి?

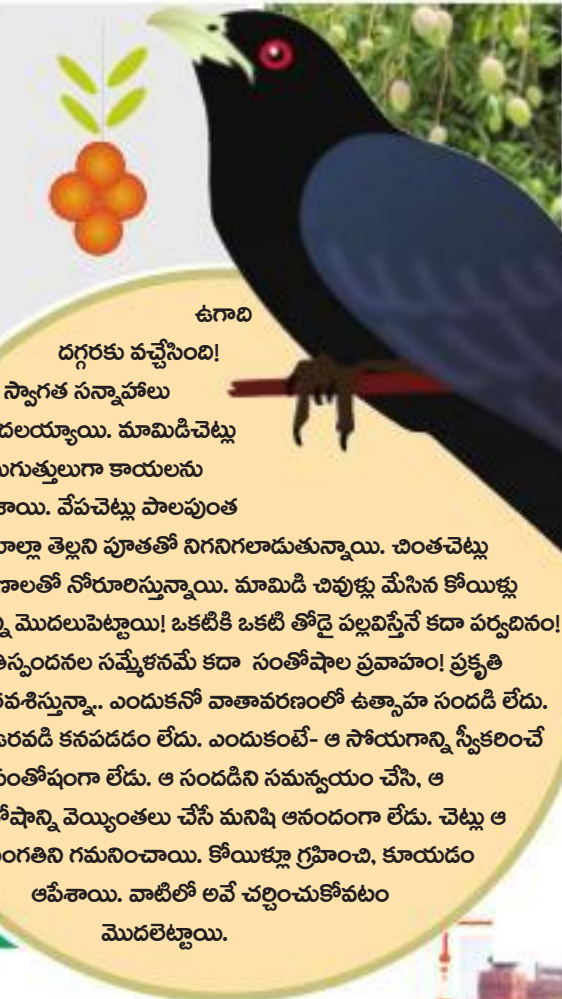

ఆ యువకుడి ఆవేదన విని, చాలా బాధ పడింది కోయిల. మీలాంటి యువతీ యువకులు ఏకమై, గట్టిగా ప్రశ్నించాలింది. పాలకులను నిలదీయాలని అంది. “యువత ప్రశ్నించకుండా ఉంటుందా, కోయిలమ్మా. వర్తమాన భారతం ఎలా సాగుతుందో నీకు తెలుసు కదా! ప్రశ్నిస్తే ఆభాండాల్లా అపరోధాలూ.. నోరూయించే కేసులూ జైళ్ళూ. విపరీతంగా అబద్ధాల ప్రచారాలూ .. ఉన్నాడ మాకలతో దాడులూ దౌర్జన్యాలూ. అయినా, ఆగదు మా యువతరం. ఎత్తిన పిడికిలి దిందదు. శాసించాలనుకొని ఎందరో నియంతలు.. కాలగర్భంలో కలిసిపోయారు..” అన్నాడు ఆ యువకుడు. “ఇలాంటి దైర్ఘ్యే మా కాలి దేశానికి” అని అతడిని అభినందించి, అకాశంలోకి ఎగిరింది కవి కోయిల.

“**చదువు లేక సంస్థ లేక**
సరిపడా తిండి లేక పన్నులం పన్నులతో
బిసవమ్మూ కొయిలమ్మూ
తలసిల్లిన అమ్మనాన్న
తిరిగింది మమ్మల్ని ..
బదులేమో మానసిని
కరోనా కమ్మకొచ్చి ...
ఏదాదిగ చదువు లేదు
ఇంటిలోని బుచ్చు లేదు
వినిపించుము మా బాధ
మోడికి మహా బాగా ...”

ఆ బాల కవి ఆవేదనతో కదిలిపోయింది కోయిలమ్మ. “మీ సమస్యను తప్పకుండా ఢిల్లీలో వినిపిస్తాను.” అని చెప్పి, అక్కణ్ణుంచి, రివ్వైన ఎగిరింది! మధ్య మధ్యలో విశ్రాంతి తీసుకుంటూ- రోజుల తరబడి ప్రయాణించింది. బడలిక బాగా పెరిగింది. అలా అని ప్రయాణం ఆపేస్తే- ఎలా? బెంగాల్‌లోని ఓ

“**ఇంకానా ఇంకానా**
కులాల కుక్కల మతాల తేక్క ఇంకానా?
మనిషి ఎదిగిన క్రమం ఏమిటో
అస్సులైన పిత్రం ఎలాగో
అదగిన జాతుల చరిత్ర ఏమిటో”

తెలియని కాలం ఇంకానా? మనువాదపు మురికి గుంటలో పాదో రోజులు ఇంకానా ? ఇంకానా ఇంకానా వివక్ష రాజ్యం ఇంకానా? అనుకుంటూ సాగింది.

చీకటి పడింది. ఉత్తరప్రదేశ్‌లోని ఓ ఊరి చివరి మర్రిచెట్టు మీదకు చేరింది. ఆ చెట్టు మీద ఉన్న రకరకాల పక్షులు, ఉడుతలూ ప్రత్యేక అతిథిగా కోయిలమ్మను గౌరవించాయి. ఆ ఊరి విశేషాలను వివరించటం మొదలెట్టాయి. ఇంతలో ఓ అమ్మాయిని వెంటాడుతూ ఓ నలుగురు పోకిరీలు కనిపించారు. ఏదో మాట్లాడుతూ ఆమెను సమీపిస్తున్నారు. ఆమె విపరీతంగా భయపడుతోంది. భయపడుతూనే ఊరి వైపు వేగంగా నడుస్తోంది. పోకిరీలు వేగం పెంచారు.

ఆమెను చుట్టుముట్టారు. వాళ్ళ ఆ అమ్మాయిని వేధిస్తున్నారని కోయిలమ్మకు అర్థమైంది. పక్షులన్నింటినీ ఒకేసారి విపరీతంగా అరుస్తూ .. తనను అనుసరించమని నూచించింది. అవి అలాగే చేశాయి. పోకిరీల మీద కాళ్ళతో దాడి చేస్తూ ... ఊరికి ఆ చెట్టుకూ మధ్య గిరితీలు కొడుతూ కొంతసేపు గుండర్‌గాన్నీ సృష్టించాయి పక్షులు. ఏం జరుగుతుందా అని ఊరి వాళ్ళ బయటికి వచ్చారు. రోడ్డు మీద వృష్టి సారించారు. ఆ అమ్మాయిని వెంటాడుతున్న పోకిరీలను పట్టుకొని, దేహాళుద్దీ చేశారు. పక్షులకు, ఆ ఊరి వారికి కృతజ్ఞతలు చెప్పింది ఆ అమ్మాయి.

“**ఇందరు మనుషులు చాలా హేయం**
ఇంతపులం పక్షులం మేమే నయం
మీతో పాటే మనలే మగువకు
భయముగా భీతి ఎందులకు ?
నాటి మనిషిగా చూడని నీచం
మగ మనుషుల్లారా, మీకెందులకు?”

ఇలా ఉత్తేజకరంగా సాగుతోంది రైతు కవుల కవితాగానం. అన్నదాతల్లో అంతటి పట్టుదలను చూసి చాలా సంతోషం కలిగింది. వారికి సంఘటాపంగా దేశం నలువైపుల నుంచి వెల్లువై వస్తున్న జనాన్ని చూసి ఆనందపడింది. వివిధ ఉద్యోగాల పేరిట, ఉన్నాదాల పేరిట ప్రజలను విడదీయడం పాలకుల ఎత్తుగడ అయితే- వివిధ పోరాటాల ద్వారా, ఉద్యమాల ద్వారా కుల మత ప్రాంతాలకు అతీతంగా సంఘటితం కావటం ప్రజల వ్యూహం అవుతుంది. రైతు ఉద్యమంలో అది చాలా స్పష్టంగా కనిపిస్తున్నందుకు చాలా సంతోషపడింది కోయిల.

అర్రోజే ఉగాది. కవి సమ్మేళనం మొదలైంది!

గేటు బయట రాబందులు కొన్ని నిఘా వేసి కూచున్నాయి. ఏ కవి ఎక్కడి నుంచి వచ్చారో, వారి నేపథ్యం ఏమిటో ఆరా తీస్తున్నాయి. చదవబోయే కవితాన్నీ ముందుగా తమకు వినిపించమని ఆదేశిస్తున్నాయి. “జయహో జయ జయహో పాలకా” అన్న మకుటంతో కవితల్ని రాసిన అందరికీ మెడలో కండువాలూ వేసి, సగౌరవంగా లోపలికి పంపిస్తున్నాయి. ప్రశ్నో ఆవేదనో, ఆందోళనో వ్యక్తం చేసే కవితల్ని రాసిన వారిని లోపలికి నిరాకరిస్తున్నారు. దేశం మొత్తమ్మీద ఎక్కడెక్కడినుంచో మన కోయిలమ్మ వలె ప్రజల ఆశలను ఆకాంక్షలను, ప్రశ్నలను ఫిర్యాదులను మోసుకొచ్చిన ఎన్నో కోయిళ్ళూ నెమళ్ళూ, చిలుకలూ పావురాలూ కాకులూ బయటే మిగిలిపోయాయి.

అప్పుడు అంది మన కవి కోకిల : “మిత్రులారా, ఆ నాలుగు గోడల మధ్యా స్తోత్రాలూ సుత్తిగోతాలూ పాడకుండా, వినకుండా ఉండే అవకాశం వచ్చినందుకు సంతోషిద్దాం. మనం మోసుకొచ్చిన పాటలను జనంలో వినిపిద్దాం. బహిరంగ కవితాగానం ఇక్కడే నిర్వహిద్దాం.”

ఆ మాటలకు ఆమోదయోగ్యంగా పక్షులన్నీ రెక్కలను టపటపలాడించాయి. కూజిజాలతో ఆ ప్రాంతాన్ని మార్చోగించాయి. రాబందులు తొలుత క్రూరంగా కళ్ళ మీటకురించినా- పక్షి బలాన్ని చూసి, తోక ముడిచాయి. తరువాత ప్రజా కవి సమ్మేళనం ఉత్తేజకరంగా ప్రారంభమైంది. దేశవ్యాప్తంగా వివిధ తరగతుల, ప్రాంతాల ప్రజలు ఎదుర్కొంటున్న సమస్యలపై, సవాళ్ళపై కవితలు అస్త్రాల్ని, శస్త్రాల్ని పోటిత్తటం మొదలైంది!

“**మా పాటోక ఆయుధం**
కవితోక లక్షరూప్యం
మేమెప్పుడూ ప్రజాపక్షం
ఆందోళన మా ఊపిరి
అలజడి మా వేదాంతం!”

ఏదీ నీ సుందరవదనం అంటే మాన్సు చాటిన దాస్తావేమి? నీ కర కమలాన్ని అందుకుందామంటే స్పర్శకు ఎర్రజెండా చూపుతావనుకోలేదు.

ఓ నా ఉగాది షవంగమా! నిజానికి నీ పేరు హృదయంగమం కానే కాదు. నానార్థాల్లేమో నీకు నిలకడ లేనిది మాకు.

షవ అంటే పడవ కాదు కాదు షవ అంటే తెప్ప. అంతే కాదు గంతేసే కప్ప. ఓ నా షవా! ఈ కరోనా చీకటి సముద్రాన్ని దాటిన రావా!

షవంగమంటే కోతి జనులారా! మనుషుల మధ్య గోలును తెగింది అతికించమంది. ఊపిరితిత్తులకు కులమత భేదాలుండవంది.

తప్పేటట్టు లేదు షవకు ముందు ఉపసర్థలు చేర్చక తప్పేట్టు లేదు. షవకు గులులు చేర్చక తప్పేట్టు లేదు.

షవా! నిర్భయంగా రావా! ఈ ఉగాదికి ఆశల వసంతాన్ని అద్దదాం శరీరం కన్నా మనసు బలమైందిని నిరూపిద్దాం.

నిశిరం వాలిన చెట్టు

ఆకులు వాల్చిన చెట్టు ఆకులు రావిన చెట్టు అలసిన దేహం ఒకటి.

క్రాద్ధి క్రాద్ధిగా వికసింపని ఆకులు ముద్ద ముద్దగా తడుస్తూ గాలులు విసురుతూ ప్రాణాల్ని నిలుపుతూ అందమైన జీవితం గడిపాక ఒక రోజు విత్తమించక తప్పదు.

క్రాద్ధి ఆలోచనలు దొడ్డుతూ సంఘర్షణల మధ్య గడుపుతూ కర్మవం నడిచాక శరీరం వాలిపోతుంది.

గుమ్మానికి లోపలి వైపు నుంచి కాలేజీకి వెళ్లిన తన కొడుకు, కూతురు ఎప్పుడు ఇంటికి వస్తారా అని ఎదురుచూస్తోంది రత్నమ్మ.

‘రోజూ ఇదే తంతు, వాళ్లేం చిన్న పిల్లలు కాదులేవే, వచ్చేస్తారు’ అంటూ మేకపోతు గాంభీర్యంతో భార్యకు ధైర్యం చెప్పాడు రాఘవయ్య.

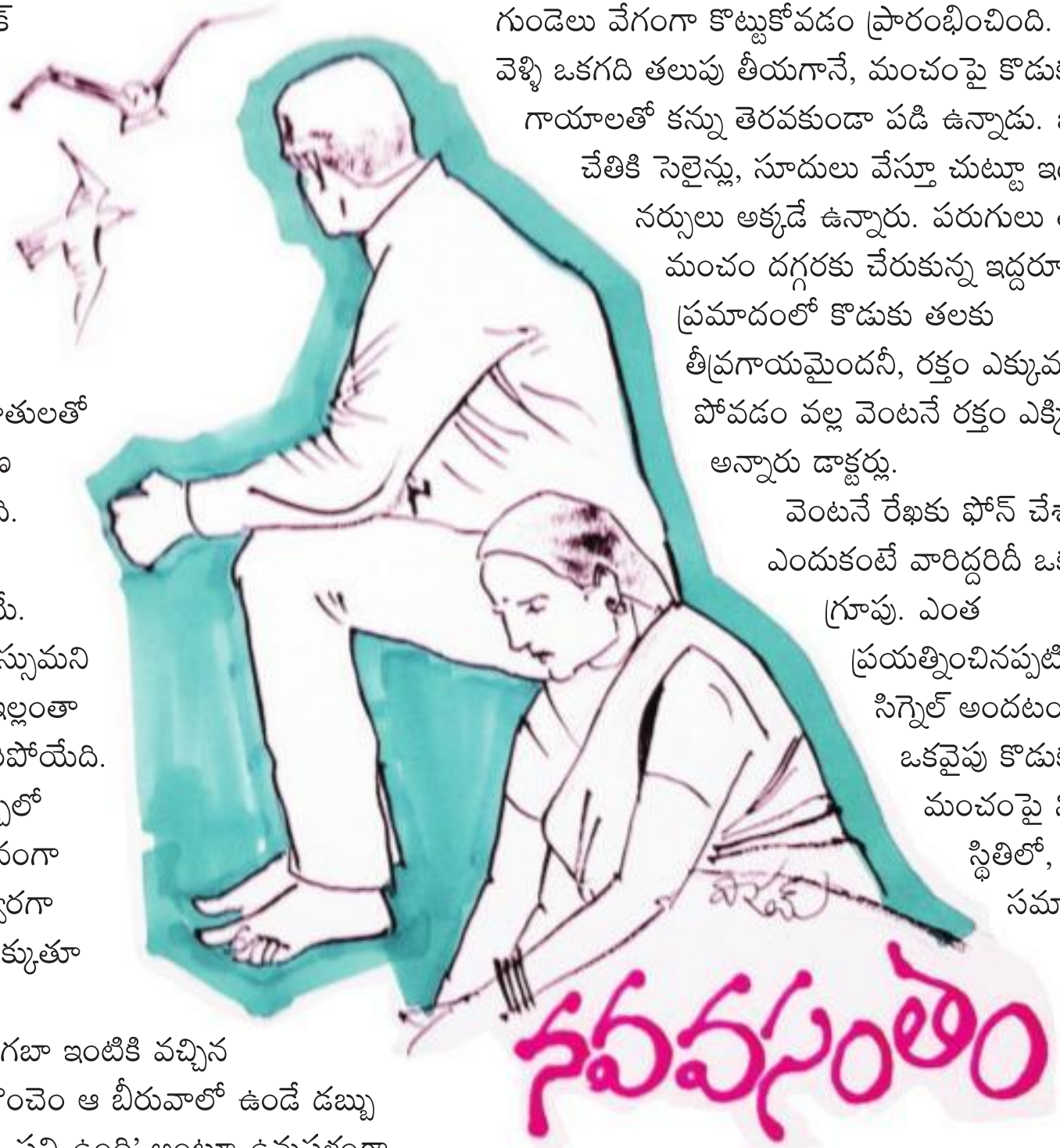
ఎందుకో ఇంత వయసొచ్చినా వాళ్ళింకా చిన్న పిల్లల్లానే కనపడతారు. ఎప్పుడూ ఒకరిని విడిచి మరొకరు ఉండని కుటుంబం వారిది. ఎక్కడికి వెళ్లినా అందరూ వెళ్లవలసిందే. లేకుంటే అందరూ ఇంట్లోనే. చిన్న ఉద్యోగంతోనే ఆయన కుటుంబాన్ని గుట్టచప్పుడు కాకుండా జరుపుకొస్తున్నాడు.

పిడికిలి గుప్పిట మూసినట్లు ఉంటుంది వారి విషయాలు. చస్తీళ్లకు వేస్తీళ్ళు తోడైనట్లు రత్నమ్మ విస్తారాకులు కుట్టి, చిల్లర ఖర్చులు సరిపెట్టేది. పిల్లలు పెరిగి, పెద్దయ్యే కొద్దీ ఖర్చులు విపరీతంగా పెరుగుతూ వస్తోంది.

రాజేష్ కాలేజీలో అడుగుపెట్టగానే, అప్పటివరకూ పెరిగిన వాసనలు ఒక్కటిగా ఆవిరైపోసాగాయి. ఇంట్లో అవసరానికి ఒకేఒక్క ఫోన్ ఉండేది. ఇప్పుడు అమ్మానాన్నలను ఎదిరించి మరీ టచ్ ఫోన్ కొనుక్కున్నాడు. ఒక్క నిమిషమూ దాన్ని వదలడం లేదు. గేములు, పాటలు అంటూ పీకల్లోతు బురదలోకి కూరుకుపోయాడు. ఇక అది

చాలదన్నట్టు కొత్త బైక్ వాళ్ళ నాన్నచేత అప్పు చేయించి మరీ కొనుక్కున్నాడు. దానిపై అతను వెళ్లే వేగం అతని వయసుకు అద్దం పడుతోంది. ఇక అమ్మాయి రేఖ స్నేహితులతో కలిసి తన వస్త్రధారణ మొత్తాన్ని మార్చేసింది. ప్రతిరోజూ ఇంటికి చేరుకోవడం ఆలస్యమే. ఎందుకని అడిగితే కన్నుమని అరుపులు, కేకలతో ఇల్లంతా గందరగోళంగా మారిపోయేది. ఇదంతా ఎలా మార్చాలో తెలియక గడపనే దైవంగా భావించి, వాళ్ళను త్వరగా చేర్చమని కళ్ళతో మొక్కుతూ కూర్చుంటుంది.

ఉన్నట్టుండి గబగబా ఇంటికి వచ్చిన రాఘవయ్య ‘రత్నా కొంచెం ఆ బీరువాలో ఉండే డబ్బు తీసుకొనిరా పోదాం.. పని ఉంది’ అంటూ ఉన్నతంగా ఉరుకులు పరుగులు తీస్తూ తన పాతబండిపై మల్టీ స్పెషాలిటీ హాస్పిటల్ ముందు నిలబడగానే రత్నమ్మ

గుండెలు వేగంగా కొట్టుకోవడం ప్రారంభించింది. లోపలికి వెళ్ళి ఒకగది తలుపు తీయగానే, మంచంపై కొడుకు రక్త గాయాలతో కన్ను తెరవకుండా పడి ఉన్నాడు. ఒకవైపు చేతికి సెలైన్లు, సూదులు వేస్తూ చుట్టూ ఇద్దరు నర్సులు అక్కడే ఉన్నారు. పరుగులు తీస్తూ మంచం దగ్గరకు చేరుకున్న ఇద్దరూ ప్రమాదంలో కొడుకు తలకు తీవ్రగాయమైందనీ, రక్తం ఎక్కువగా పోవడం వల్ల వెంటనే రక్తం ఎక్కించాలని అన్నారు డాక్టర్లు.

వెంటనే రేఖకు ఫోన్ చేశారు. ఎందుకంటే వారిద్దరిది ఒకటే బ్లడ్ గ్రూపు. ఎంత ప్రయత్నించినప్పటికీ ఫోన్ సిగ్నల్ అందటం లేదు. ఒకవైపు కొడుకు మంచంపై నిస్సహాయ స్థితిలో, మరోవైపు సమాచారం

అందించలేనంత దూరంలో కూతురు. పరిస్థితి తలచుకుంటుంటే వారి కన్నుల్లో ఆకాశగంగ ఉబికి

చిన్న కథ

వస్తున్నది. వెంటనే ఒక చేయి భుజంపై పడటంతో రాఘవయ్య వెనుకకు చూడగానే.. తనతో పాటూ కంపెనీలో పనిచేసే ఉద్యోగులందరూ అక్కడ ఉన్నారు.

‘నీ కొడుక్కి ఏమీ కాదు. ఇప్పుడే మన ప్రసాదు, రవి రక్తం ఇవ్వడానికి లోపలికి వెళ్ళారు. మేము డాక్టర్తోనూ మాట్లాడాం. ఆయన ఏమి కాదని మాకందరికీ మాట ఇచ్చారు’ అంటూ మూకుమ్మడిగా వారు పలికే ఆ మాటలు ఆశీర్వాదంలాగా వినిపించసాగాయి. ఇద్దరికీ కొండంత ధైర్యం కట్టగట్టుకొచ్చినట్టైంది.

కొద్ది సేపటికి రేఖ సమాచారం అందుకొని, హాస్పిటల్‌కు వచ్చింది. రాజేష్‌కు స్పృహ వచ్చింది. పిల్లలు ఇద్దరూ తమ తల్లితండ్రి దగ్గర కూర్చొని ‘మిమ్మల్ని ఇప్పటివరకూ చాలా ఇబ్బంది పెట్టాం. ఇకపై మేము ఎలా ఉండాలో, ఎలా ఉండకూడదో మాకు బుద్ధి వచ్చేలా మీ మౌనమే సమాధానం చెప్పింది. మేము చేసిన పనులకు మీరు కాబట్టి మాటలతో చెప్పారు. ‘అదే మీ స్థానంలో మేము ఉంటే ఈ పాటికి కాళ్ళు, చేతులు విరగగొట్టేవాళ్ళం. ఇవన్నీ మేము మాటల్లో కాక చేతల్లో చేసి చెబుతాం’ అంటూ వారన్న మాటలు కోరిక పాటలాగా, సన్నాయి మేళంలా, వేప చిగురులా, తీపి బెల్లం పానకంలా వినపడసాగాయి. పిల్లల మాటలతో వారికి ఒక నవ “వసంతం” ప్రారంభమైనట్లుంది.

రుచి

వడియాలు

కావాల్సిన పదార్థాలు : వేపపువ్వు- సరిపడా, మినపప్పు- కప్పు, పచ్చిమిరపకాయల పేస్ట్- స్పూన్, ఉప్పు- సరిపడా, ఇంగువ- కొద్దిగా, జీలకర్ర- పావు స్పూన్.

తయారుచేసే విధానం :

- వేపపువ్వును నీళ్లతో కడిగి, ఆరబెట్టుకోవాలి. కొంతమంది వేపపువ్వును నీడలోనూ ఆరబెడతారు. అది బాగా ఎండిన తర్వాత ఉపయోగించుకోవాలి.
- ముందుగా మినపప్పును నాలుగు గంటలపాటు నీళ్లలో నానబెట్టుకోవాలి. దానిని గారెల పిండి కంటే కొంచెం గట్టిగా రుబ్బుకోవాలి.
- ఒక బౌల్ తీసుకుని మినప్పిండి, పచ్చిమిరపకాయల పేస్ట్, ఉప్పు, ఇంగువ, జీలకర్ర వేసి బాగా కలియతిప్పాలి. అందులోనే వేపపువ్వును వేసి, పిండిలో బాగా కలిసేలా చేయాలి.
- తర్వాత ప్లాస్టిక్ కవర్ తీసుకుని, దానిమీద వడియాల్లా చిన్నచిన్న ఉండలు పెట్టుకోవాలి. అవి బాగా ఎండిన తర్వాత, వడియాలను అప్పుడప్పుడు నూనెలో వేయించుకుని, తినవచ్చు.
- కొందరు వీటిని ఒరుగుల్లా పెట్టుకుని, అన్నంలో కలుపుకుని తింటారు.
- ఇవి చాలా బెస్ట్‌గా ఉంటాయి. పిల్లలు, పెద్దలు పొట్టలో నులిపురుగులు పోవడానికి వీటిని తింటూ ఉంటారు.
- ఈ వడియాలు సంవత్సరం వరకూ నిల్వ ఉంటాయి.

వేపపువ్వుతో వైరెటీగా..

కావాల్సిన పదార్థాలు : ఎండిన వేపపువ్వు- అరకప్పు, నూనె-టీ స్పూన్, ఎండు మిరపకాయలు-రెండు, ఆవాలు-ముప్పాపు టీస్పూన్, మినపప్పు-సగం టీస్పూన్, ఇంగువ-చిటికెడు, ఉప్పు- రుచికి తగినంత, అన్నం- కప్పు, నెయ్యి- సరిపడా.

తయారుచేసే విధానం :

- పాన్‌లో నూనెవేసి, తక్కువ మంటలో వేడిచేయాలి. అందులో ఆవాలు వేసి, అవి చిలపటలాడిన తర్వాత ఎండు మిరపకాయలను వేసి వేగించాలి.
- అందులోనే మినపప్పు, వేపపువ్వును వేసి, బంగారు వర్ణం వచ్చే వరకూ వేగించాలి.
- అయితే తక్కువ మంటలోనే ఉంచాలి అనేది మరచిపోవద్దు. అవి వేగే వరకూ

రైస్

కలియతిప్పుతూనే ఉండాలి. తర్వాత ఇంగువ వేసి, కలియతిప్పి స్టా ఆపేయాలి.

- కప్పు అన్నంలో వేగించిన వేపపువ్వు టీస్పూన్ కలపాలి. అందులో రుచికి తగినంత నెయ్యి, ఉప్పు వేసి బాగా కలియతిప్పాలి. ఒక వ్యక్తికి కేవలం కప్పు సరిపోతుంది. వారానికి ఒకసారి ఇలా వేపాకు రైస్ తీసుకుంటే జీర్ణవ్యవస్థ శుభ్రపడుతుంది.

పొడి

కావాల్సిన పదార్థాలు : ఎండిన వేపపువ్వు- కప్పు, మినపప్పు- కప్పు, ఎండు మిరపకాయలు- 18 లేదా 20, కందిపప్పు- అరకప్పు, ఇంగువ- స్పూన్, జీలకర్ర- రెండు టీస్పూన్స్, ఉప్పు- సరిపడా.

తయారుచేసే విధానం:

- ఎండిన వేపపువ్వు, మినపప్పు, ఎండు మిరపకాయలు, కంది పప్పులను విడివిడిగా వేగించుకోవాలి.
- అవి చల్లారిన తర్వాత వాటన్నింటినీ మిక్సీలో వేసుకోవాలి. అందులోనే ఇంగువ, జీలకర్ర, తగినంత ఉప్పు వేసి మెత్తగా పొడి చేసుకోవాలి.
- అంతే వేపపువ్వు పొడి రెడీ. దీనిని వేడివేడి అన్నంలో నెయ్యి వేసుకుని తింటే సూపర్‌గా ఉంటుంది.

రోటి పచ్చడి

కావాల్సిన పదార్థాలు : ఎండు మిరపకాయలు- ఆరు, జీలకర్ర- చిటికెడు, ధనియాలు- చిటికెడు, వేపపువ్వు- కావాల్సినంత, చింతపండు (నానబెట్టినది)- సరిపడా, వెల్లుల్లి- నాలుగు రెబ్బలు, పసుపు- చిటికెడు, ఉప్పు- సరిపడా, బెల్లం - కొద్దిగా (మీ ఇష్టాన్నిబట్టి)

తయారుచేసే విధానం :

- ముందుగా పాన్ పెట్టుకుని నూనె

వేసుకోవాలి. అది వేగక ఎండు మిరపకాయలు, జీలకర్ర, ధనియాలు వేసి వేగించాలి.

- తర్వాత వేపపువ్వు వేసి, తక్కువ మంటలో కొద్దిగా వేగించాలి. అందులోనే కొంచెం చింతపండు,

వెల్లుల్లి, పసుపు వేసి వేగనివ్వాలి.

- అది బాగా చల్లారిన తర్వాత రోట్లో వేసుకుని, కచ్చాపచ్చాగా దంచుకోవాలి. అందులోనే మరికొంచెం చింతపండు, ఉప్పు, బెల్లం సరిపడినంత వేసి, నూరుకోవాలి
- తర్వాత పోపుకోసం పాన్‌లో కొంచెం నెయ్యి వేయాలి. మినపప్పు, ఆవాలు వేసి తాలింపు పెట్టుకోవాలి. అందులో రోటిలో దంచుకున్న పచ్చడిని వేయాలి. అంతే వేపపువ్వు రోటి పచ్చడి రెడీ. ఇది రెండు, మూడు రోజులు నిల్వ ఉంటుంది.

పేగు తెగని బంధం

2వ పేజీ తరువాయి

ఎదురుచూస్తున్నాడు. కారు దిగగానే నేరుగా పెద్దయ్య వద్దకు వెళ్ళాను. ఆయన ఊరిపెద్దే కాదు, మా కుటుంబానికి పెద్ద. దూర దృష్టి ఉన్న మనిషి. కానీ నేను విషయం చెప్పగానే పాక్ అయ్యాడు. కంగారుపడ్డాడు. విసురుగా లోపలికి వెళ్లిపోయాడు. కాసేపటి తర్వాత బయటకు వచ్చాడు. ‘శవం ఉంచమన్నావంటే చివరి చూపు కోసం అనుకుని సరే అన్నాను. నీకు ఫోనులో అంత వివరంగా చెప్పినా అర్థం కాలేదా?’ అంటూ ఆగ్రహం వ్యక్తం చేశాడు.

‘అయినంటి బిడ్డను. కానీ అనాథలా పెరిగాను. అమ్మ ముద్దాముచ్చటా లేదు. నాన్న ఆవ్యాయతా దొరకలేదు. ఆకలితో ఏడుస్తున్నా. బాధతో విలవిల్లాడుతున్నా చిన్నపిల్లాడినన్న దయ చూపించినవారు లేరు. అటువంటి నన్ను పనిమనిషి అయితేనేం తన చేతుల్లోకి తీసుకుని, అల్లారుముద్దుగా పెంచింది గౌరమ్మ. ఇది నిజం కాదా పెద్దయ్యా? నీకు నేను చెప్పాలా?’

‘అది నిజమేరా! అభిమానించడం వేరు. అందుకు ఏ రూపంలో సాయం చేసినా ఆభ్యంతరం లేదు. కానీ ఇప్పుడు ఏకంగా తలకొరివి పెడతానంటే ఊరిపెద్దగా ఇక్కడి వారికి నేనేం చెప్పాలి?’

‘ఊరి సంగతి నాకు తెలుసు పెద్దయ్యా. ఏడాదికోసారి వచ్చేవాడిని. వారం, పది రోజులుండి వెళ్లిపోయే వాడిని. నా విషయంలో అంతగా ఆలోచించడం అవసరం అంటావా?’

‘ఏడాదికోసారి వచ్చేవాడివైనంత మాత్రాన ఈ ఊరివాడివి కాకుండాపోతావా? ఇక్కడి ఆస్తిపాస్తులన్నీ వదిలేస్తావా? రేపు రిటైరయ్యాక ఇక్కడికి కాకపోతే ఎక్కడికి వెళ్తావు? అవేం మాటలురా?!!’

‘పెద్దయ్యా నీతో వాదించాలని కాదు. నువ్వు అనుమతిస్తే చాలు నాకు. ఊరి జనంతో పనిలేదు. ఆభ్యంతరం ఉంటే నా వ్యక్తిగత ఇష్టమని చెప్పు’ అంటూ చేతులు జోడించాను.

పెద్దయ్య నా మాట కాదనలేకపోయాడు. సరే అనడంతో నా మనసు ఉప్పొంగిపోయింది. నా నిర్ణయాన్ని అభినందించిన వారున్నారు, విమర్శించిన వారున్నారు.

ఊరి జనం అభిప్రాయంతో నాకు పనిలేదు. ఇప్పుడు తప్పుపట్టిన వారే రేపు శభాష్ అనొచ్చు. అమ్మ రుణం తీర్చుకోవడం నా బాధ్యత. ఈ ఆలోచన రాగానే నాకు ధైర్యం వచ్చింది.

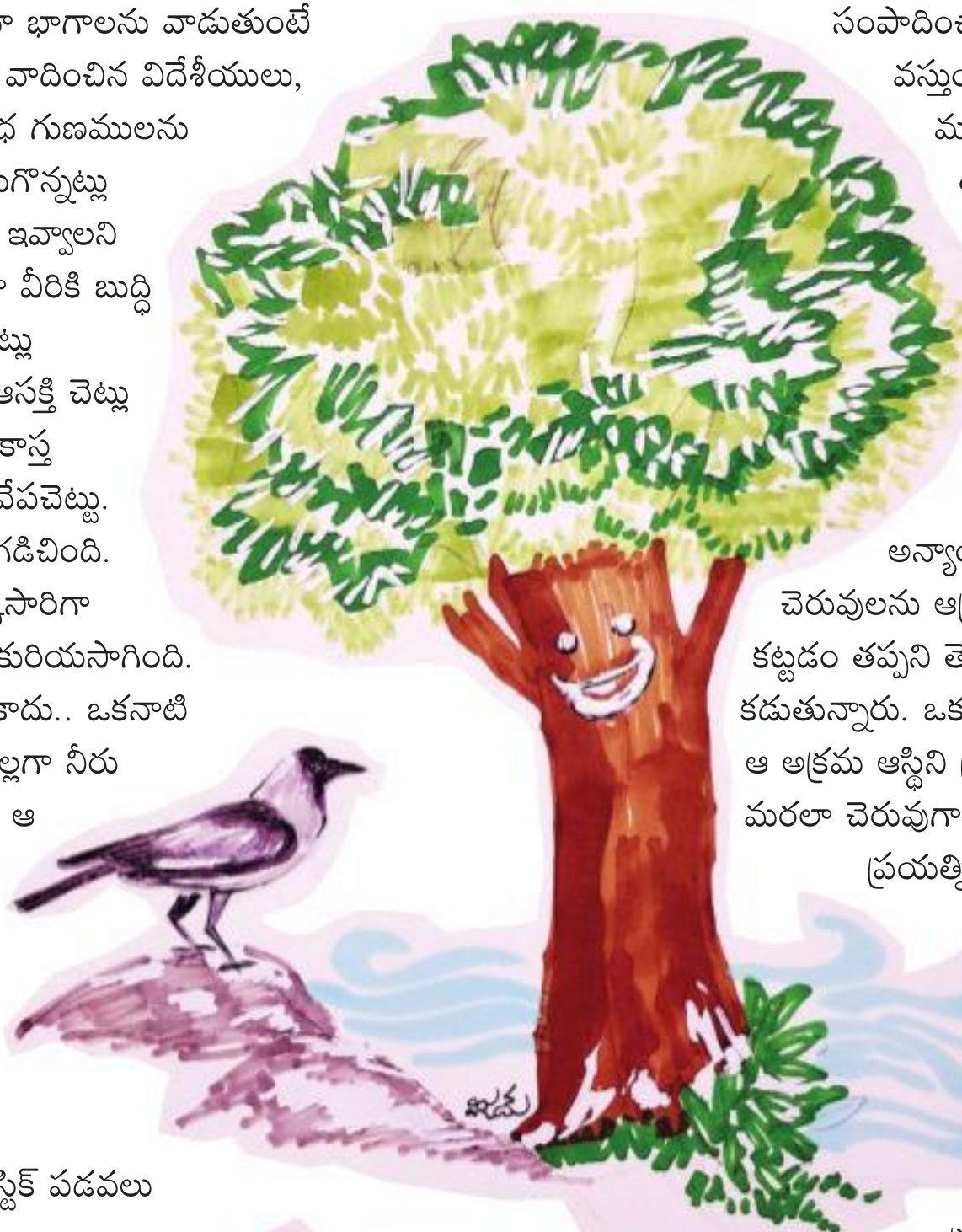
గౌరమ్మ అంతిమ సంస్కారాల్ని పూర్తిచేశాను. మళ్ళీ జన్మంటూ ఉంటే, ఆమెకే పుట్టాలని కోరుకున్నాను.

‘కన్నతల్లినే పట్టించుకోని ఈ రోజుల్లో నిన్ను పెంచి పెద్ద చేసిందన్న మమకారంతో పనిమనిషికి కూడా తల్లి స్థానం ఇచ్చి గౌరవించావు. నీది గొప్ప మనసు బాబు. పది కాలాలు చల్లగా ఉండు!’ ఓ పెద్దావిడ దీవిస్తోంది. మరికొందరి నోటి నుంచి అటువంటి ప్రశంసలే వినిపించాయి. ‘నా పని మెచ్చే అన్నారో, నా మెప్పుకోసం అన్నారో కానీ, మా అమ్మ రుణం తీర్చుకోగలిగాను. ఇది నా జీవిత చరమాంకం వరకూ మిగిలే సంతోషం!’ అనుకుని, ఆత్మసంతృప్తితో వెనుదిరిగాను.

ఓట్ర ప్రకాష్ రావు
097874 46026

అది కొత్తగా వెలసిన కాలనీ. అక్కడున్న కాలనీ వాసులు వేపచెట్టు దగ్గరకు వస్తున్నారు. ఆ కాలనీ వాచ్‌మెన్ చెట్టు ఎక్కి, వేపపువ్వు కోస్తుంటే తీసుకొంటూ వెళ్తున్నారు. 'చెట్టు మిత్రమా! మొదటిసారి ఉగాది పండగ జరుపుకొనడం కోసం వేపపువ్వుకై కాలనీ వాసులు నీ దగ్గరకు రావడం చూస్తుంటే నాకు చాలా సంతోషంగా వుంది. ఈ రోజు నీలో చిరునవ్వును చూస్తాననుకొన్నాను. ఇంకా బాధపడుతూనే వున్నావు. ఎందుకు?' అడిగింది కాకి. 'కాకి మిత్రమా! నాకు చిరునవ్వు? ఇంకా నేను బతికి వున్నందుకు ప్రతిక్షణం కుమిలిపోతున్నాను. నా వాళ్లందరినీ ముక్కలు ముక్కలుగా కోస్తుంటే.. ఆ దృశ్యం చూడలేకపోయాను. అప్పుడే నన్నూ సరికేస్తారనుకొన్నాను. నా పరిస్థితి బాగోకగానీ, నన్నుమాత్రం ఎందుకో వదిలిపెట్టారు? ఈ ఉగాది రోజు మాత్రం నేను వీళ్లకు గుర్తుంటాను. నా పువ్వు కోసం వచ్చారు. ఆ తరువాత చచ్చానో, బతికానో చూడరు. నా దాహానికి గుక్కెడు నీరు కూడా పోయరు!' బాధపడుతూ అంది వేపచెట్టు. చెట్టుపైన కారుతున్న నీటిని చూసి, అది వర్షపునీరు కాదని తెలుసుకొంది కాకి. ఆ చెట్టు గుండెల్లోంచి దుఃఖంతో పెల్లుబిగిన నీరని గుర్తించింది. 'వేపచెట్టు నందు ఔషధ గుణాలున్నాయని మానవులు చెప్పుకొంటున్నారు. ఇకపైన మీ వేపచెట్టును నాటడానికి అవకాశం వుంది!' అంది కాకి. 'మొన్నటి రోజు ఈ కాలనీకి మంత్రి వచ్చి ఏదో చెట్టుమొక్కను నాటారని చెప్పావుగా. దానిపేరు... నీటిలో తిరగని పేరు.. గులిమి.. కాదు.. కాదు.. వేరేపేరు ఏదో చెప్పావు గుర్తురావడం లేదు' అంది వేపచెట్టు. 'దానిపేరు గుల్మోహర్. అసలు ఈ కాలనీ ఇండ్లముందు అందం కోసం అంటూ నోటిలో ఇమడలేని పేర్లుగల చెట్టనే నాటుతున్నారు' అంది కాకి. 'బీమాజాతి వేపచెట్టు నాటకపోయినా మరెచెట్టు, చింతచెట్టు, మామిడి చెట్టు నాటాలన్న జ్ఞానం లేదు' అంది వేపచెట్టు. 'ప్రజలు నీ మీద నిర్లక్ష్యం వహించడం చూసి, విదేశీయులు నీపై పేటెంట్ అడుగుతున్నారు!' అంది కాకి.

'ఒక్కప్పుడు నా భాగాలను వాడుతుంటే మూఢనమ్మకమని వాదించిన విదేశీయులు, నేడు నాలోని ఔషధ గుణములను గుర్తించి, వారే కనుగొన్నట్లు చెబుతూ పేటెంట్ ఇవ్వాలని అడిగారు. అయినా వీరికి బుద్ధి రాదు. ఇప్పటికీ చెట్టు నరకకడలోనున్న ఆసక్తి చెట్టు నాటడంలో లేదు' కాస్త కోపంగానే అంది వేపచెట్టు. కొంతకాలం గడిచింది. ఒకరోజు ఒక్కసారిగా కుండపోత వర్షం కురియసాగింది. కాలనీలో కాదు.. కాదు.. ఒకనాటి చెరువులో మెల్లమెల్లగా నీరు ప్రవేశించసాగింది. ఆ కాలనీలో మంత్రిగారి బావమరిది ఇల్లు ఉండటంతో ఆ మంత్రికి కబురు పంపగానే వెంటనే స్పందించారు. ప్లాస్టిక్ పడవలు పంపారు. 'కాకి మిత్రమా! అక్కడ మూడు అడుగుల లోతు కూడా లేని నీటికి పడవలు ఏర్పాటుచేశారు' అంది చెట్టు. 'ఆ మంత్రి మానవత్వం ఉన్నవాడిలా ఉన్నాడు' అంది కాకి. 'కాకి మిత్రమా! వాడే మా పాలిట రాక్షసుడు. ఒక్కప్పుడు ఇది నీటితో కళకళలాడే అందమైన చెరువు. వర్షాలు రాక ఎండిపోతే, పట్టణంలోని చెత్తను ఇక్కడ వేయడం ప్రారంభించారు. మంత్రిగాడు చెరువులోని చెత్తను చూసి బాధపడ్డాడు. వాడి బాధకు సమాధానంగా వాడి బావమరిది ఈ చెరువును కబ్జా చేశాడు. చెత్తనంతా శుభ్రం చేసి, ఇక్కడున్న చెట్లన్నీ రాక్షసంగా సరికించాడు. ఈ స్థలాన్ని ప్లాట్లు వేసి, వ్యాపారం చేశాడు. అలా కొన్ని కోట్లు

వేపచెట్టు స్పందించి

సంపాదించాడు. ఇప్పుడు వర్షం నీరు వస్తుందని తెలియగానే ఆ మంత్రిగాడు ప్రభుత్వం తరపున అన్ని సహాయక చర్యలు చేపడుతున్నారు. ప్రభుత్వం ఇచ్చే సహాయక బడ్జెట్‌లో ఎంత దోచుకొంటాడో?' అంది చెట్టు. 'ప్రకృతికి విరుద్ధంగా, అన్యాయంగా, అక్రమంగా చెరువులను అక్రమించి ఇళ్లు, కాలేజీలు కట్టడం తప్పని తెలిసినా ధైర్యంగా కడుతున్నారు. ఒకవేళ చట్టం దృష్టిలో వచ్చినా ఆ అక్రమ ఆస్తిని ప్రభుత్వం అక్రమించుకొని, మరలా చెరువుగా మార్చడానికి కలలో కూడా ప్రయత్నించదన్న గట్టి నమ్మకం. అందుకే ఎవరూ ఏమిచెయ్యరన్న ధైర్యంతో చెరువులు అక్రమించుకొంటున్నారు' అంది కాకి. చీకటిపడినా ఇంకా వర్షం కురుస్తూనే వుంది. అక్కడికి పదిమంది యువకులు వచ్చి, వేపచెట్టు కింద నిలబడ్డారు. 'మనమందరమూ చెరువులోనున్న ఖాళీ ఇళ్లలో ఈ రాత్రి గడపాలి. పొద్దున్నే మనల్ని కాపాడటం కోసం వచ్చి ఇక్కడకు తీసుకొనివస్తారు. ఇక్కడ మనందరికీ సహాయనిధిగా ఒక్కక్కరికి ఇరవైవేల రూపాయల చొప్పున మంత్రి ఇస్తారు!' అన్నాడొకడు. 'అన్నా! ఇక్కడున్న పడవలో వెళ్దామా?' అడిగాడింకొకడు. 'మోకాళ్ళ లోతు కూడా లేని నీటిలో నడచివెళ్ళలేమా? రేపు ఆ పడవల్లో మనల్ని తీసుకొనివచ్చి, మనల్ని కాపాడినట్లు డ్రామా ఆడి, మనకు సహాయనిధి ఇస్తారు.'

'ఈ రోజు సాయంత్రం కాలనీలోని వారందరికీ ఇరవై వేలు ఇచ్చినట్లు చెప్పారు. మనం ఆ ఇంటిలోనే లేముగా? ఎలా ఇస్తారు?' 'లెక్కల ప్రకారం కాలనీలో వున్నా సంఖ్యకన్నా రెండింతలు సహాయనిధి ఇచ్చినా ఎవరూ అడగరు. అలా అడిగేటట్లుంటే చెరువులో ఇళ్లు కట్టటప్పుడే అడ్డుపడి వుంటారు. మంత్రిగారు మనమీద దయతలచి, ఈ సహాయనిధి తీసుకొనడానికి అవకాశం కల్పించాడు' అన్నాడు మరొకడు. 'చెరువులో ఇల్లు కట్టడం తప్పని మీడియా వారు అంటున్నారే!' అన్నాడొకడు. 'మీడియా వారు ఎంత అరిచినా చెవిటివాడి ముందు శంఖం ఊదినట్లే. ప్రభుత్వం ఏమైనా తప్పని చెప్పిందా? మన మంత్రిగారు ఏమైనా తప్పని చెప్పాడా? ప్రతి విజయానికి వెనుక ఒక ఆడది ఉన్నట్లు, చెరువులు దోచుకోవాలని అనుకుంటే వారి వెనుక ఒక మంత్రి ఉంటాడు' అన్నాడు మరొకడు. 'సహాయనిధి కోసం ఆ ఇళ్లలో ఈ రాత్రి గడపడానికి మనలాగే మరికొంతమంది వస్తారు. వర్షం వలన ఈ కాలనీకి పెద్ద ప్రమాదం లేదని ఎవరో చెప్పారంటు. మన మంత్రి బావమరిది కూడా ఇంతకుమునుపు అక్కడకు వెళ్ళాడు. వారింట్లో ముందు పార్టీ చేసుకొంటున్నారు' అన్నాడింకొకడు. అందరూ నడచుకొంటూ వెళ్లారు. ఆ రాత్రి ఒక్కసారిగా పెద్ద వర్షం కురిసింది. వర్షం నీటిలో ఇళ్లు మునిగిపోయాయి. మంత్రి బావమరిది మధ్యం మత్తులో ఇంటిలోనికి వస్తున్న నీటి నుండి తప్పించుకోలేకపోయాడు. సహాయక బృందం వారు వచ్చి మంత్రి బావమరిది శవాన్ని పడవలో తీసుకొనిరావడం వేపచెట్టు చూసింది. 'కాకి మిత్రమా! ఈ రోజు నిజంగా నాకు ఉగాది పండగ. చెరువును అక్రమించి, వ్యాపారం చేసిన వాడిని ఎవరూ శిక్షించలేదని బాధపడ్డాను. ఈ అధికారులు, మంత్రులు శిక్షించ లేకపోయినా ప్రకృతి ఆగ్రహానికి బలై పోయాడు. నాకు చాలా సంతోషంగా ఉంది' అంటూ మెల్లగా ఊగుతూ వేపచెట్టు నవ్వుసాగింది. ◆

సెలబ్రేటి

ఫె

విషయాన్ని మంచిమార్గంలో వాడితే మంచిదనేది నా ఉద్దేశం.

అలాగే పెళ్లికి ముందు శృంగారం (ప్రీమారిటల్ సెక్స్) అనేది వ్యక్తిగత విషయం. వారివారి ఇష్టాలను బట్టి ఉంటుంది. ఎవరి ఆలోచనలు బట్టి అది ఆధారపడి ఉంటుంది. నేను గతంలో కొన్ని గుర్తుండిపోయే క్యారెక్టర్స్ చేశాను. వాటిలో పకీల్‌సాబ్ క్యారెక్టర్ తప్పుకుండా ఉంటుందని చెప్పగలను. తెలుగు, తమిళంలో కొన్ని ఎగ్జిటింగ్ చిత్రాలు చేస్తున్నాను. వాటి వివరాలు త్వరలో చెబుతాను అని తెలుగు సిని నటి అంజలి చెబుతున్నారు. 'నిశ్శబ్దం' తర్వాత అంజలి తెలుగులో నటించిన చిత్రం 'పకీల్‌సాబ్'. పవర్‌స్టార్ పవన్‌కల్యాణ్ ప్రధానపాత్రలో నటించిన ఈ సినిమాలో అంజలి ఓ కీలకపాత్రలో కనిపించనున్నారు. వేణు శ్రీరామ్ దర్శకత్వం వహించారు. దిల్‌రాజు నిర్మాత. నివేదా థామస్, అనన్య, ప్రకాశ్‌రాజ్ ముఖ్య భూమికలు పోషించారు. 'పింక్' రీమేక్‌గా ఈ సినిమా రానుంది. ఏప్రిల్ 9న విడుదల కానుంది. ఇటీవలే ప్రీలీజ్ ఈవెంట్ కూడా జరుపుకున్న నేపథ్యంలో అంజలి గురించిన విశేషాలు.. ఫోటో సినిమాతో 2006లో వెండితెరకు పరిచయమైంది. 2007లో 'ప్రేమలేఖ రాశా'లో నటించినా తగిన గుర్తింపు దక్కలేదు. తర్వాత 'పాపింగ్ మాలీ'లో తన నటనతో అబ్బురపరిచింది. అనంతరం మురగదాస్ జర్నీతో మంచిపేరు తెచ్చుకుంది. అనంతరం అనేక తెలుగు, తమిళ చిత్రాల్లో నటిస్తూ

అసలు పేరు : బాలాత్రిపురసుందరి ముద్దుపేరు : అంజలి, బాలా పుట్టిన తేదీ: 1986, జూన్ 16 పుట్టిన ప్రాంతం : తూర్పుగోదావరి జిల్లా రాజోలు చదువు: బిఎస్సీ మ్యాథ్స్ హాబీస్ : డ్యాన్సింగ్, మ్యూజిక్ ఇష్టమైన ఆహారం : దక్షిణాది వంటకాలు ఇష్టమైన నటులు : కమల్ హాసన్, రజనీకాంత్, శోభన నివాస ప్రాంతం: చెన్నయ్ తల్లి: పార్వతీదేవి, భార్యతీదేవి (పంపుడు తల్లి) సోదరులు : రవిశంకర్, బాపూజీ

అగ్రతారగా ఎదిగింది. ప్రస్తుతం పకీల్ సాబ్‌లో ప్రధానపాత్రలో నటించింది. చిత్ర ప్రమోషన్‌లో భాగంగా మాట్లాడుతూ 'దర్శకుడు శ్రీరామ్ వేణు నన్ను అప్రోచ్ అయినప్పుడు పింక్ సినిమా రీమేక్ చేస్తున్నాం. కానీ తెలుగు నేటివిటీకి తగినట్లు కొత్తగా ఉంటుందని చెప్పారు. సినిమా గురించి ఆయన చెప్పిన కాన్సెప్ట్ బాగా నచ్చింది. మేము ఈ సినిమాలో చేసిన మార్పులు పకీల్‌సాబ్ ట్రెండర్ చూశాక మీకు అర్థమయ్యి ఉంటుంది. హిందీ పింక్‌తో పకీల్‌సాబ్‌ని కంపేర్ చేసి చెప్పలేను' అన్నారు. ఈ సినిమా ప్రమోషన్ కోసం హైదరాబాద్ వచ్చిన

అంజలి నగర పోలీసులు ఎం.జె మార్కెట్‌లో నిర్వహించిన ట్రాఫిక్ అవగాహన కార్యక్రమంలో పాల్గొన్నారు. ట్రాఫిక్ రూల్స్ పాటించడం వల్ల మనతో పాటు అవతలి వారిని కూడా సేవ్ చేసిన వాళ్ళం అవుతామని అంజలి చెప్పుకొచ్చారు.

నో చెప్పకూడదనే రైట్ ఎవరికీ లేదు...

అయితే ప్రస్తుతం సమాజంలో మహిళలపై అనేక అఘాయిత్యాలు జరుగుతున్నాయని. వాటిని ప్రశ్నించడంలో, ఎదుర్కోవడంలో మనం ఇంకా వెనుకబడే ఉన్నామని అంటున్నారు అంజలి. అయితే యువకులు ఒక్క విషయాన్ని గుర్తుంచుకోవాలని 'మీకు ఇష్టమైతే ఎన్ లేకుంటే నో చెప్పడం మీ ఛాయిస్. "నో" చెప్పకూడదు అని ప్రశ్నించే రైట్ ఎవరికీ లేదు. ఇష్టపడటం ఇష్టపడకపోవడం అమ్మాయి నిర్ణయానికి వదిలేయాలి పకీల్‌సాబ్ సినిమాలోనూ పవన్ ఇదే విషయాన్ని చెప్పబోతున్నారు' అని తెలిపారు. **ఆయన వస్తుంటే సెట్ అంతా సైలెన్స్...** పవన్ కల్యాణ్‌తో నటించడం మొదట్లో కొన్ని రోజులు ఇబ్బందిగానే ఉండేది. ఆయన వస్తుంటే సెట్‌లో పిన్‌డ్రాప్ సైలెన్స్ ఉంటుంది. నేను జనరల్‌గా ఎక్కువగా మాట్లాడతాను. అలాంటి టైమ్‌లో నా వల్ల మిగతా వారు ఏదైనా డిప్రెట్ అవుతారా అని భయపడ్డాను. పవన్ చాలా ఇన్‌పుట్స్ ఇస్తూ సినిమా చేయించారు. అవన్నీ చూశాక మన

క్యారెక్టర్ మనం సరిగ్గా చేస్తే సరిపోతుంది అనే నమ్మకం వచ్చింది. నాకూ, నివేదా, అనన్యకు మధ్య చాలా సీన్స్ ఉంటాయి. మా మధ్య రిలేషన్ లేకుంటే క్యారెక్టర్‌జెషన్ సరిగ్గా రావు. మా మధ్య చాలా తక్కువ టైమ్‌లో బౌండింగ్ ఏర్పడింది. అందువల్ల నటించేప్పుడు చాలా ఈజీ అయ్యింది. **కోర్ట్ సీన్ చేశాక ఉద్యోగానికి లోనయ్యాను...** సినిమా ఇండస్ట్రీలో నాయికలకు కొన్ని చేదు సందర్భాలు ఎదురవుతుంటాయి అంటారు. అయితే ఇక్కడ సెలబ్రిటీ, సాఫ్ట్‌వేర్ ఎంప్లాయ్ అని కాదు అమ్మాయి అమ్మాయే. ట్రైలర్‌లో ఒక డైలాగ్ ఉంటుంది. అవును డబ్బులు తీసుకున్నాం అని. ఆ ఒక్క సీన్ చాలు నా క్యారెక్టర్ ఎంత బలంగా ఉంటుంది అని చెప్పేందుకు. ఈ సీన్ మరోరోజు చేయాల్సింది. కానీ ఆ రోజు సడెన్ గా షూట్ చేశాం. ఈ కోర్ట్ సీన్ చేశాక, నేను వణికిపోయాను. అంత ఉద్యోగానికి గురయ్యాను. ఇలాంటి ఎమోషనల్ సీన్స్ చేసేప్పుడు నటిగా నేనూ ఉద్యోగపడతాను. అలా అయితేనే సీన్ కరెక్ట్ గా వస్తుంది. పకీల్ సాబ్‌లో ప్రకాష్‌రాజ్‌తో మరోసారి పనిచేసే అవకాశం వచ్చింది. మన ఎదుట ఉన్న ఆర్థిస్ట్ బాగా నటిస్తేనే, మనకూ ఆ టైమింగ్ వస్తుంది. వాళ్లు ఫెర్మాట్స్ చేయకుంటే మనమూ డల్ అవుతాం. **"మగువా.." కోసం చాలా మాంటేజ్‌లు చేశాం..** "మగువా మగువా" పాట హిందీలో లేదు. మహిళల మీద ఈ పాట చేయడం సినిమాలో చేసిన మంచి మార్పు. "మగువా" పాట విన్నప్పుడు మన ఫేస్‌లో ఒక సంతోషం వస్తుంది. ఈ సాంగ్ కోసం చాలా మాంటేజ్‌లు షూట్ చేశాం. వాటిలో బెస్ట్ అనిపించుకున్నవి పాటలో పెట్టాం. పింక్ హిందీ, తమిళ చిత్రాల్లో మగువాలాంటి పాట ఉండదు. ట్రైలర్‌లో చూసిన సీన్ చేశాక పవన్ క్లాప్ కొట్టి, నన్ను అప్లాజ్ చేశారు. సాధారణంగా పవన్ ఎక్స్‌ప్రెసివ్ గా ఉండరు. కానీ ఆయన ప్రశంసించాక సంతోషం కలిగింది. ఏ నాయికైనా తన కెరీర్‌ను ఎలా ప్లాన్ చేసుకుంటున్నారో అనే దానిపై ఆమె కెరీర్ ఆధారపడి ఉంటుంది. నాకు కెరీర్‌లో ఎప్పుడూ గ్యాప్ రాలేదు. నచ్చిన సినిమాలు ఎంపిక చేసుకుంటూ నటిస్తున్నాను. నేను ఇప్పుడు ఏ దారిలో వెళ్తున్నానో భవిష్యత్‌లోనూ అలాగే కంటిన్యూ చేస్తానని తెలిపారు. ◆

నాలుగు గ్రామాల కూడలి వద్ద ఒక పెద్ద రావి చెట్టు ఉంది. అక్కడ ఒక బావి కూడా ఉండడంతో గ్రామస్తులు, బాటసారులు తమతో తెచ్చుకున్నది తిని, దాహం తీర్చుకుని కాసేపు విశ్రాంతి తీసుకుని బయలుదేరేవారు.

రావిచెట్టుకు కొద్ది దూరంలో ఒక ఆముదం చెట్టు. ఈ చెట్టుకు కాస్త దూరంలో వేపచెట్టు ఉన్నాయి.

రావిచెట్టుతో ఆముదపు చెట్టు, వేపచెట్టు మీద లేని పోనివి చెబుతూ 'నీవైతే కొమ్మల పైన పక్షులకు ఆశ్రయమిస్తూ చెట్టు కింద మనుషులకు నీడనిస్తున్నావు. ఆ వేప చెట్టు మీద అరకొర పక్షులు మాత్రమే ఉంటున్నాయి' అని అంది.

దానితో రావి చెట్టుకు ఎంతో గర్వం వచ్చింది. వేప చెట్టుతో "నీవు మనుషులకు నీడనివ్వ లేవు పక్షులకు ఆశ్రయం కూడా అంతంత మాత్రమే ఇస్తావు" అని గేలిచేసింది రావి చెట్టు. దానికి వేపచెట్టు "చూడు మిత్రమా! నిన్ను చూసి నేను ఎంతో గర్వపడుతున్నాను" అని అంది.

ఇలా ఉండగా రావి చెట్టు కొమ్మలు క్రమక్రమంగా ఎండిపోవడం మొదలయ్యింది. ఎండిన కొమ్మలను గ్రామస్తులు గొడ్డలితో నరికి తీసుకుపోసారు. కొన్ని రోజులకు రావిచెట్టు పూర్తిగా ఎండిపోయింది. ఇది చూసి వేపచెట్టు ఎంతో బాధ పడింది. రావి చెట్టు ఎండిపోవడంతో ఆముదపు చెట్టు, వేపచెట్టుతో... 'రావి చెట్టు బాగా విగ్రహిగింది అందుకే దానికి తగిన శాస్తి అయ్యింది' అని

బాలల కథ

'అలా తప్పుగా మాట్లాడకు. రావిచెట్టు మనకు మంచి స్నేహితుడు. అలా అయినందుకు మనం బాధపడాలి' అని వేపచెట్టు అంది.

ఇలా ఉండగా పక్క గ్రామంలో ఉండే విజయుడు, కృష్ణుడు, సోముడు అనే ముగ్గురు మిత్రులు ఉగాది పండగకు వేపపూవు కోసుకోవడానికని వచ్చి రావిచెట్టు ఎండిపోవడాన్ని గమనించారు. అంత పెద్ద చెట్టు ఎండిపోవడానికి కారణం ఏమియి ఉంటుందో అని చెట్టు మొదట్లో వేర్ల వైపు చూశారు. వేర్ల మధ్య పురుగులు ఉన్నాయి. ఈ పురుగుల వల్ల చెట్టు కొమ్మలకు నష్టం జరిగి చెట్టు ఎండిపోయి ఉంటుందని గ్రహించారు.

పచ్చని రావిచెట్టుకు జరిగిన నష్టం గురించి తన తాతకు చెప్పాడు విజయుడు.

దానికి తాత

ఏమి చేయాలో

చెప్పాడు.

విజయుడు పనిముట్లతో, ఒక సంచిలో పసుపు పొడిని తీసుకుని, తన మిత్రులతో ఆ చెట్టు వద్దకు చేరుకుని వేర్ల చుట్టూ తవ్వి బాగా పాదు తీశారు. తరువాత పక్కనున్న బావిలో నుంచి నీరు చేది, బిందెలో పోసి అందులో పసుపు కలిపారు. వేపాకులను తెచ్చి బాగా నూరారు. ఆ వేపాకుల ముద్దను

కూడా ఆ పసుపు నీటిలో కలిపి, రావిచెట్టు పాదులో పోశారు.

ఇలా ఆ ముగ్గురూ ఒక వారం రోజుల పాటు ఎంతో శ్రమ చేశారు. వేర్ల మధ్య పురుగుల పోయింది. తరువాత ఆ వేర్లు కనపడకుండా కొత్త మట్టితో పాదును కప్పారు. కొన్ని వారాలకు రావిచెట్టు మోడు చిగురించింది.

మరికొన్ని నెలలకు కొత్త కొమ్మలు చిగురించాయి. మరుసటి ఉగాదికి రావిచెట్టు మునుపులా పెద్ద చెట్టుగా మారింది.

రావిచెట్టు, వేపచెట్టుతో 'నీ ఆకుల వల్ల నా ప్రాణం నిలబడింది, నీకు కృతజ్ఞతలు.. నా గర్వం పూర్తిగా అణిగింది' అని అంది.

రావిచెట్టు మళ్ళీ పెద్దది కావడంతో ముగ్గురు మిత్రులు ఎంతో సంతోషించారు.

- యు.విజయశేఖరరెడ్డి,

99597 36475

చిరుమువ్వలు

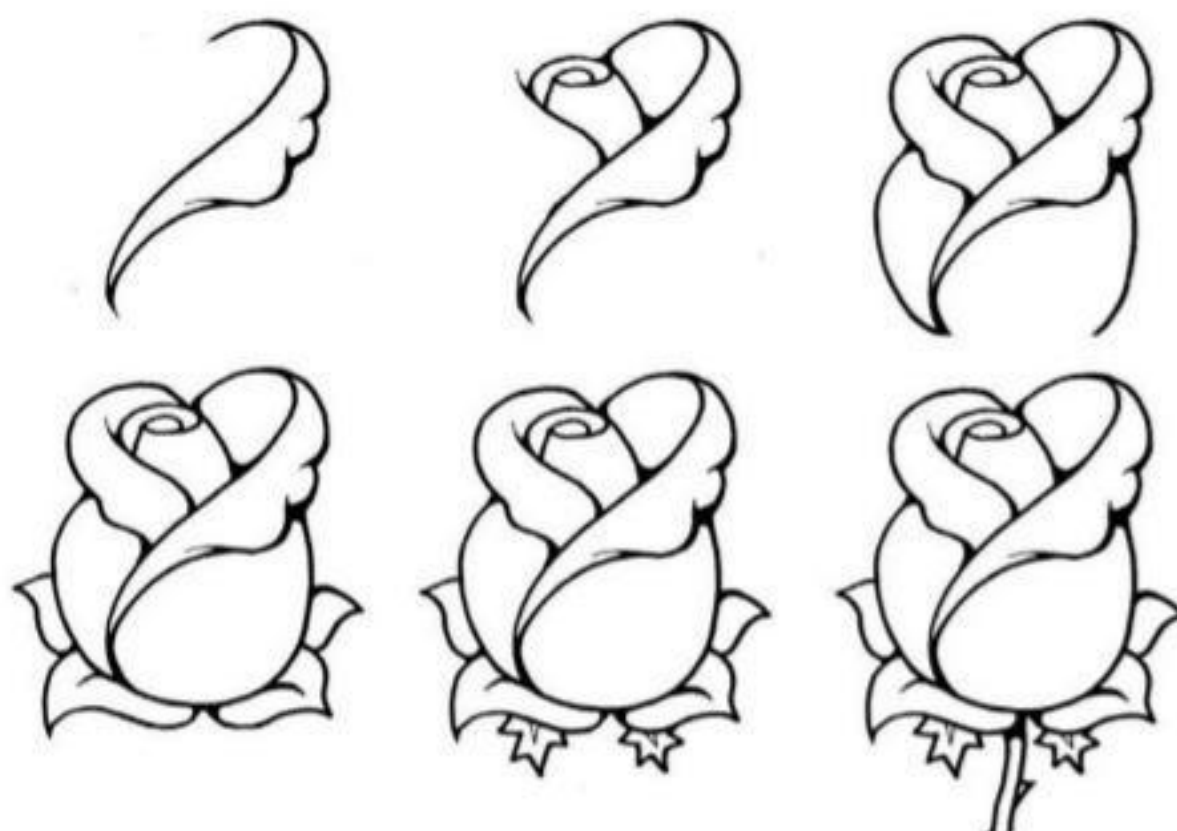
రంగులు దిద్దండి

పైనున్న బొమ్మకు మీకిష్టమైన రంగులు దిద్దండి

లెక్క పెట్టండి

పైనున్న ఐరన్ వేపచెట్టులో ఎన్ని ఆకుపచ్చ, ఎరుపు ఆకులు ఉన్నాయో లెక్క పెట్టండి.

బొమ్మ గీయండిలా..

పువ్వు బొమ్మను సులభంగా ఎలా గీయాలో నేర్చుకుందాం.

మట్టి పాదాలు

కరువుతో పంచించిన కాలానికి మేడితోకతో బుద్ధిచెప్పిన మట్టి మనిషి పాదాలు కాదా అవి...

స్వార్థంపై సవారీలు జేటసే సన్యాసులను అణచడము గూడా దెలుసులే ఆ మట్టి పాదాలకు....

ఆ పాదాలకు తాలు ఇత్తులను కల్లంగెట్టు దాటేయడమే కాదు వాటి తలరాతలనూ రాయడము దెలుసులే....

సుట్టంచూపుగా ఐదేళ్లకొకసారి వాకిట్లోకి వచ్చి వోగలుఎల్లవోసే కోతలరాయుల కల్మషబుద్ధి ఆగడాలు దెలుసులే....

నరంలేని నాలుకతో నడి ఎండాకాలంలో మంచు గురిపించే మాటకారిల భారతం బండారం గూడదెలుసులే

నెర్రలు బారిన నేలను పల్లుగొర్రుతో పలగడున్నతూ పచ్చినెత్తురు గారుస్తూ ప్రపంచానికి బతుకునేర్పడమూ తెలుసులే

పల్లెరు గాయలపై పరిగెత్తి పలుగురాళ్ళను పగులగొట్టి మదమెక్కిన దున్నపోతుకే ముక్కుతాడేసి మాగాణి దున్నిన మట్టి మనిషి పాదాలు అవి...

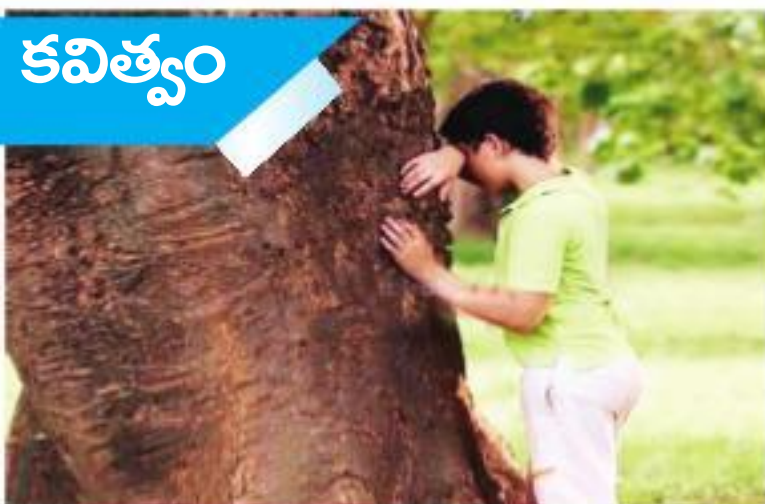
తంగేడు మొలిచిన నేలలో సిరుల పంటలకు మూలాధారమైన అవని పుత్రుని అందెలు మట్టి పాదాలు...

మౌనాన్ని ఆభరణంగా మట్టివోసననే అత్తరుగా దేహాన్ని దేవాలయంగా జేసుకొని కోవెలలేని విశ్వంలో ప్రతి మెతుకులో కొలువై యున్నా రైతువి ఈ మట్టి పాదాలు.....

మరణంలేని చిరంజీవివి ఈ మట్టి పాదాలు.....

- ఉప్పలి తిరుమలేష్
9618961384

కవిత్యం

ఇక్కడ వగరు, ఉప్పున, పులుపు మనసుల వాళ్ళుంటారు.. అలజడి అజ్ఞాత వ్యక్తులు నిత్యం వెంటబిస్తుంటారు

తియ్యటి స్వేచ్ఛకు కోత పెట్టేచోట.. అనుభూతుల చేదును ఆరోగ్యసూత్రంగా.. మలచగలిగిన చోట చివుళ్ళ చివరల్లో.. భవిష్యత్తు కారంగా వేలాడేసుకున్న వాళ్ళం

మనిషైనా..మానైనా కలల ఆకులు రాలిపోతుంటే

ఉగాదికి ఎలా స్వాగతం పలకను?

ఎప్పుట్లా ఉగాది వస్తుంది.. పోతుంది.. షడ్ రుచుల ఉగాదిని ఆస్వాదించలేకపోతున్నాను మాయదారి వైరస్ కారం మృత్యువు కలలో కూడా దడ పుట్టిస్తుంది నిత్యావసర సరుకుల ధరల చేదు ముద్ద గొంతుక దిగటం లేదు పెట్రోలు ఉప్పుదనం మాట చెప్పక్కర్లేదు వ్యాక్సినేషన్ తీపి అందరికీ అందటం లేదు ఎండ వగరు బెంబేలెత్తిస్తుంది, రైతుల నుదిటి రాతను చెరిపేసి

నల్లచట్టాల పంగనామాలు కేంద్రం పెట్టేసింది ఆంధ్రుల హక్కు విశాఖ ఉక్కును ప్రవేటు పరం చేయటం కొత్త చింత పండులా లేక చింత కలిగిస్తుంది ప్రత్యేకహోదా కాకిగూడలో స్పెషల్ ప్యాకేజీ గుడ్లు పెట్టి ఆంధ్రప్రదేశ్ కోకిలను పొదగ మంటుంది కవిస్వరాలు ఉగాది పురస్కారాలు లేక మూగబోయాయి కరోనా సెకండ్ వేవ్తో పంచాంగ శ్రవణం చెవులకు చేరటం లేదు షవ నామ ఉగాదికి స్వాగతం ఎలా పలక గలను

- దారల విజయకుమారి
9177192275

- గాదిరాజు రంగరాజు
8790122275

చిగురించడం

బతకనేర్చిన కోయిలలోచ్చి పాడితేనే వసంతమా? రక్తతర్పణ కోరని నక్షత్ర గమనం కావాలిప్పుడు

ఆకలి గీతాన్ని రాసుకోమనో.. కన్నీటి చిత్రాన్ని గీసుకోమనో.. చెప్పకు తల్లివో..చెల్లివో.. షవనామవత్సరమా.. ఏదైనా కొత్తగా చెప్పు అయినా చైత్రమే చెట్టుకు మాటిచ్చాక శిశిర వేదనెందుకు? చిగుళ్ళగూర్చి చింతెందుకు? ప్రతి వసంతం చెప్పేదొకటే.. వాడి రాలినా చిగురించమనే.. విత్తై మరణించినా మొక్కై మొలవమనే

విత్తన ఫోష

విత్తనం నిట్టూర్పు విడుస్తోంది విత్తనం ఉసూరుమంటోంది మట్టిపెళ్లలు పెకలించుకుని, అన్నం ముద్దై నోటికి చేరే విత్తనం రహదారులపై బతుకీడ్చుతోంది! విత్తనం బతికేమాలుతోంది విత్తనం కరుణించమంటోంది పిడికిళ్లలో నుంచి జారి పుడమిని చీల్చుకుని మొలిచే విత్తనం చలిని ముసుగేసుకుని ప్రాధేయపడుతోంది! విత్తనం బతికించమంటోంది విత్తనం బతికిస్తానంటోంది పాదాల కింద నలిగి పంపై ఇంటిని చేరే విత్తనం పొట్ట కొట్టొద్దని నినదిస్తోంది! విత్తనం నినాదం విత్తనం వివాదం విత్తనమొక జీవితపాఠం విత్తనమొక ఆధార పీఠం ఊతమిద్దామా? ఊపిరి తీద్దామా? దోసిళ్లతో నీటిని చల్లి విత్తనఫోషను ఆలకిద్దామా?

డా. జడా సుబ్బారావు
9849031587

